

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

JESUS ALLENA.

Jesu, du min högsta fröjd,
 Bästa skatt som mig kan givas,
 Du allena gör mig nöjd:
 Att med dig få införlivas
 Mer än jord och himmel är
 För en själ, som dig har kär.

Himlabröd, du ensam kan
 Evig andes hunger mätta;
 Blott din kärlek ren och sann
 Kan hugsvala och upprätta,
 Ja, i död det livet ge,
 Som ej ser förgängelse.

Källa ljuv och underbar!
 Salig den, du vederkvicker,
 Den till dig sin tillflykt tar
 Och utav ditt vatten dricker!
 Av din klara hälsoflod
 Friskas ande, själ och mod.

Ädla ljus i tidens natt
 På min väg i tåredalen,
 Där jag ofta, böjd och matt,
 Tyckes digna under kvalen!
 Utan dig vad vore jag,
 Än så oren, arm och svag?

Herre Jesu, huld och god,
 Mig från alla fläckar rena
 I ditt dyra gjutna blod!
 Du, o Jesu, du allena
 Är min tillflykt, mitt försvar.
 Har jag dig, då allt jag har.

K. W. S.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsvecka i Åhus.

Svenska Missionen i Kina hade inbjudit till en bibel- och ungdomsvecka i K. F. U. K:s sommarhem Solbacken, Åhus, 23—28 juni.

Solbacken synes vara en särdeles lämplig plats, omgiven av susande furor och

Från vitt skilda delar av vårt land hade samlats 60 deltagare, däribland många unga, men under heldagarna voro betydligt flera samlade till mötena.

Fröken Anna Gauffin, ordf. i K. F. U. K. i Kristianstad, hälsade gästerna hjärt-

Solbacken, Åhus.

med en härlig badstrand, men ännu mer på grund av den missionsanda, som är hemmavan där och den glädje att få tjäna, som kommer till synes bland alla. Solbacken gjorde skäl för sitt namn, det lyste sol därute mellan tallarna och det lyste även från glada och tacksamma människor.

ligt välkomna och påminde om Jesu intåg i Jerusalem. Hon önskade, att det även bland oss dessa dagar måtte bli »ett konungsligt intåg», att Hosiannaropet »Herre fräls» måtte ljuda från hjärtan som öppna sig för Konungen. Men även att han måtte draga in på *nytt* i hjärtan för att vinna något, som hittills undanhållits honom, ja

att hans härlighet måtte bli uppenbar och varje hjärta hylla honom. Och när till sist Konungen kommer för att uppenbaras i härlighet, må han finna ett konungsligt folk, berett att möta honom.

Missionsdirektor *E. Folke* inledde mötet med Joh. 1:39. Det var en innerlig och varmhjärtad inbjudning till ett liv i personlig gemenskap med Jesus varje dag, hela livet igenom och en önskan att Gud genom ordet måtte uppväcka längtan där-efter i allas hjärtan.

Så framburos hälsningar från missionärer och förebedjande vänner samt presentation av deltagarna.

Midsommardagen höll missionsdirektor *E. Folke* ett rikt givande bibelstudium över ämnet: »Jesus vår förebild».

Hans framställning blev ej ett tyngande krav utan ett ljuvligt evangelium med rika möjligheter för den, som vill gå trons väg och skåda på Jesus.

Missionär *Aug. Berg* frambar ett ljuvligt budskap ur »Trösteboken», Jes. 40:1—8, om försoning och fri syndaförlåtelse, ja överflödande nåd, »dubbelt igen» enligt textorden. Gud är oavlättligt verksam i mänskohjärtan, men hans nåd verkar ock tacksamhet och längtan i våra hjärtan att få vara med att bereda väg för Herren, att hans härlighet må bli uppenbarad. »Jag förstår ej den kristen, som ej fått sina ögon upp för missionens härlighet.» »Välsignelse över varje man eller kvinna, som hjälper till att bana väg.» Många som en gång stodo som pelare äro nu borta. De ha tjänat Gud i sin samtid och deras liv har burit frukt. Allt kött är gräs och dess härlighet som ett blomster på marken, men dessa liv äro såsom evighetsblomster som ej förlora sin fägring.

»Nu kommer kollekten tillbaka», sade en gumma, då hon fick se Jeremias Kibangu från Kongo, en frukt av evangelii utsäde därstädes.

På em. fingo vi lyssna till kinamissionärer.

Ingeborg Ackzell skildrade livfullt minnen och upplevelser under upprorstider i Kina men ock Guds underbara ingripande och hjälp i farofyllda stunder.

Fröken Lisa Blom erinrade om de hemgångna missionärerna: Ester Berg, Rob. Bergling, Karin Andersson, Verner Wester. »Vi ville», yttrade hon, »nästan säga som gossen, då han kände sin faders hårda grepp för att hindra honom springa ut i gatuvimlet, — »Inte så hårt, far». Men vår fader vet vad han gör. Genom lidandet vill han bereda rum för ännu större välsignelser och han vill även göra *vår Mission* till en kanal för de levande vattenströmmarna från ovan.

Morgonbön hölls följ. dag av missionär *Aug. Berg*. Text 1 Mos. 12:2. Gud såg efter en person i vilken hans frälsningsplaner kunde förverkligas och Gud finner alltid den rätte personen i den rätta tiden. Guds kallelse, som i de flesta fall kommer till oss genom bibeln, är i alla tider en nådeskallelse, ett Guds utväljande och för den som nås av densamma avsondrande, avskiljande. Kraften och hemligheten i Abrahams troslov var att han byggde altare, där bön och offer framburos.

På förmiddagen fortsatte missionsdirektorn bibelstudiet och ämnet för dagen blev *Jesus vår försonare* med utgångspunkt från 1 Joh. 2:2. Försoningens djupa hemlighet kan ej lösas av det skarpsinnigaste förstånd men den erbjudes åt tron. Gud har måhända förvarat detta *förestående* av de djupaste rikedomarna till de *kommande tidsåldarna*, då vi under hans egen personliga ledning skola få hemligheten fullt avslöjad. Så framhölls att försoning var nödvändig, att försoning innefattar återlösning, Matt. 20:28 m. fl., förlösning, Tit. 2:14, 1 Tim. 2:6, och rening, Hebr. 1:3.

Lösen är given, vi ha intet att tillägga. *Det är fullkomnat*. Vi behöva ej gå gärningarnas väg, vi få gå trons väg. Vilken förorening vår synd åstadkommit i hela Guds skapelse, kunna vi ej fatta. Men det skall bli en ren jord och en ren himmel, dit Han skall föra sin brud och i evighet skall intet minna om det syndens djup, varur hon blivit tagen. Jesu Kristi största härlighet är att han är Lammet mitt i tronen.

Ett synnerligen intressant föredrag: »*Världsmissionsläget just nu*» av missions-

direktorn gav oss en inblick såväl i de mångfaldiga svårigheterna som ock i de stora möjligheter som ännu erbjuda sig. En fara i Kina och Indien är att religion och politik sammanblandas.

Nationalhjältar upphöjas till snart sagt gudomlig värdighet, ett drag i nutiden, att mänskligheten strävar efter att tillbedja sig själv i någon sin representant. Den infödda kristna kyrkan i Kina, som tagit upp den s. k. femårsrörelsen för att med all iver gå till verket har till motto denna bön: »Giv nytt liv åt din kyrka och börja med mig.»

Japans och världens måhända störste ledare är en frimodig kristen. Han står i spetsen för den s. k. »Gudsrikesrörelsen» i Japan, nutidens märkligaste rörelse. Under passionstiden tillbragte han en vecka i allvarlig bön och gick sedan ut med det målet i sikte att vinna 1,000,000 människor för Guds rike.

Den muhammedanska världen företer många ljuspunkter, dock är Turkiet ännu ett slutet land. I Egypten blossar stundom fanatismen upp och bitterheten mot Europa, särskilt England, är mycket stor. Framhölls en tendens inom kristenheten att ställa sig sympatisk mot muhammedanismen, så t. ex. har nyligen i Paris byggts en stor muhammedansk moské. Missionen i Sydafrika har en stor uppgift uti att rädda de primitiva folken undan muhammedanismen. Hudfärgslagen, som ställer en färgad med aldrig så stor förmåga på ett lägre plan än de vita i fråga om förmåner inom landet, väcker stor bitterhet.

Från Sydamerika, Brasilien och Chile, rapporterades stor framgång, inom Peru och i Mexiko ett starkt motstånd.

Vi må beakta den politiska oron i alla land med utbrott än här och än där — samt ett starkt avfall från allt vad religiös tro heter. Den gamla hedendomen börjar även förlora sitt grepp över folken; gudarna hånas, templen förstöras, det är ej längre farligt förgräpa sig på det »heliga». Förmågan att tro försvinner på detta sätt. Å andra sidan söka en del fosterlandsvänner förbättra den gamla religionen med ett och annat inslag från västerlandet.

Dock förspörjes hunger efter evangelium och ropet efter missionärer är åter stort på samma gång som motståndet är stort. Amerika har det senaste året på ett betänkligt sätt svalnat i sitt missionsintresse.

Världsmissionsläget är mörkt men erbjuder dock stora möjligheter om missionsfolket vill gå in under lidandet.

Fru Augusta Berg berättade från S. M. K:s olika missionsstationer. Vad som särskilt grep våra hjärtan var talet om de många tomma platserna. »Den som en gång fått missionskallelsen måste brinna till livets slut även om han ej får gå ut», det ordet kom från ett varmt hjärta, det kände vi alla. Att leva Kristuslivet bland människorna är i alla tider vår största uppgift. Dr. Friberg levde bland kineserna ständigt villig att hjälpa, älskad som få och kallad av folket: »den levande Jesus».

Ingeborg Ackzell tog oss ånyo med till Kina och talade med liv och värme om kvinnoskolorna såsom ett betydelsefullt led i missionens tjänst. Gud har gjort och gör under än i dag, han kan förvandla den råaste människa till en varmhjärtad kristen. En kristen kinesisk kvinna ledde morgonbönen vid en kinesisk konferens. En missionär, som är emot kvinnopredikan, yttrade efter att ha hört henne: »Ja, nu är jag omvänd.»

Tredje bibelstudiet över ämnet:

Jesus vår försvarare gav, om möjligt, ännu mera. Vi behöva en försvarare, ty vi ha en åklagare, Sack. 3:1. Men Jesus ej blott försvarar, han tager bort vår orenhet och ikläder oss högtidsdräkt. I detta Jesu verk få vi vara med och hjälpa till att upplyfta den som syndat, vara ett med vår Frälsare gent emot åklagaren. Jesus är vår bördeman, vår Goël, som det heter i gamla översättningen. Han är det både ifråga om oss själva, om vi skulle råka i trälldom och i fråga om vår arvsbesittning att den ej må förloras. I den djupaste nöden är Goël nära. Jes. 41:14. Jag hjälper dig, din förlössare, din Goël, din bördeman är Israels Gud. Han är din försvarare och Goël är med hela vägen ända till den stora segerns dag. Halleluja!

Missionssekr. *Martin Lindén* ville ropa

ut till de unga, män såväl som kvinnor, Martin Berglings hälsning: »Det brinner i det kinesiska huset, kom och hjälp oss att rädda dyrbara människoliv. Stå ej på avstånd och vänta, du behövs så väl.» — Livfullt och medryckande skildrades missionen i Kina just nu. Det gäller att anpassa sig efter den nya tiden men å andra sidan ej vara ett rör som drives av vinden. Framtiden ter sig ljus som Guds löften. Må vi ej gripas av försoffningens ande.

Ett offentligt möte hölls på fredagen i Åhus kyrka där *missionsdirektorn*, missionär *Aug. Berg* och fröken *Lisa Blom* talade. Missionsdirektorn betonade kraftigt den kallelse som i denna tid utgår till Guds folk att *nu helga sig* och att i bön, offer och vittnesbörd giva sig åt Herrens tjänst. Missionär *Berg* lade på de ungas hjärtan att giva sig åt Gud och missionen. »*Herren behöver dig*», var grundtonen i fördraget och många exempel framdrogs från missionshistorien om lyckan och välsignelsen av att ge sitt liv för tjänsten redan i unga år.

Fröken *Lisa Blom* lämnade intressanta inblickar i Herrens sätt att fylla behoven. Hon meddelade något om vilka principer S. M. K. följer och huru underbart Gud i sin nåd försett, fastän missionen ej har någon egen församlingsorganisation i hemlandet att bygga på. Gud hör bön. Grippande exempel på offersinne framdrogos som tagit sig uttryck i månet dyrbart tack- eller löftesoffer. Så ofta ha vi fått erfara att Guds folk hör hans röst.

Så ha vi kommit till lördagen. Vid *morgonbönen* erinrade missionär *Berg* om den lille gossen som lade sina små gåvor i frälsarehanden och så fick vara med om att mätta de hungrande skarorna.

Bibelstudiet fortsattes den dagen över ämnet: *Jesus vårt uppståndelseliv*. Herren Jesus skapar i oss ett nytt liv, han bättrar ej på det gamla. Det är ett himmelskt liv, hans eget liv han ger oss del av. Men han vill ock i folken, »av de båda», judar och hedningar, skapa en ny, underbar härlighetsmänniska, Jesu brud.

Det är en nyskapelse i *kraft av Jesu uppståndelse*. Herren har gjort detta liv till-

gängligt för oss genom tron. Tro är att räkna med Gud, att vara viss på Jesu kärlek. Sammanvuxna till en lika död och en lika uppståndelse, hans liv skall genomströmma oss. Vi ha ett levande hopp genom Jesu uppståndelse ett hopp om evig härlighet. 1 Kor. 15: 49 är ett trosord som talar om den stora förvandlingen. Himlen börjar på jorden, den lyser fram i helgade, troende själar. Må vi alla få del av Jesu uppståndelseliv.

Missionär *Aug. Berg* skildrade Svenska Missionens i Kina läge just nu. Å fältet finns f. n. 14 missionsstationer, 45 utstationer och 98 predikoplatser där verksamhet bedrivs. Antalet missionärer nu — 12 manliga, 18 kvinnliga på fältet samt 83 infödda manl. och 40 kvinnl. Vad vi nu behöva är nya andliga krafter, och vi bedja om 20 nya missionsarbetare. 3 nya kvinnliga missionärer utsändas i höst. En andlig väckelse behövs, vi ha förnummit något därav men önskar mera. Hurudana äro utsikterna för S. M. K.? Jag svarar: »Min framtidsdag är ljus och lång» etc. Så länge Gud har förtroende för oss, ger han oss arbete och arbetare.

På em. anordnades de s. k. »*samtalsövningarna*» ute i det fria, då ordet var fritt. Bland annat fingo vi höra *Ingeb. Ackzell* och *missionsdirektorn* berätta om sin missionskallelse och Guds ledning i deras liv.

S. M. K:s nyantagna missionär, *Thyra Lindgren*, var med i skaran och berättade en afton, om hur missionskallelsen nått henne, och hur underbart Gud banat hennes väg.

Fröken *Blom* berättade om nya missionskandidater som Gud utkallat som svar på bön.

På *söndagen*, sista dagen i högtiden, talade missionssekr. *Lindén* om ledareskapet. Gud vill göra oss alla till ledare. Du skall vara en ledare för evighetsvarelser i ditt eget bröst, för någon i din omgivning, en barmhärtig, givmild och ödmjuk ledare.

Högtidsstunden i kyrkan, där vi alla samlades kring nattvardsbordet var ägnad att än närmare förena oss med varandra och med vår Frälsare.

Och så kom *avskedsstunden*, då missions-

direktorn frambar S. M. K:s tack till frökan Anna Gauffin och alla som på olika sätt medverkat, så att denna bibel- och ungdomsvecka kunnat hållas här. En underbar andens gemenskap har förnummits, det har varit som en familjefest och vi ha i sanning känt oss som »helsyskon».

Flera vittnesbörd framburos av yngre och äldre och bön och lovsång ur överfyllda hjärtan uppsteg samfällt och endräktigt till vår Gud och Fader.

De yttre anordningarna voro särdeles lyckade. Måltiderna intogs i ett större tält och allt som oftast prisades Skåne och skåningarna för den goda maten. Mycket annat vore att berätta, men jag vågar ej ta tidningens utrymme i anspråk för något mera. Vill blott nämna de ovanliga sångstunderna på kvällarna, då de gamla, goda »läsaresångerna» sjöngos av alla gemensamt.

En liten morgontur, söndagsmorgonen, till »Espet» med födelsedagskaffe och tal för sekr. m. fl. må dock ej förglömmas. Att Kinadagarna å Solbacken må bringa frukt åt vår älskade Herre i missionsverksamheten hemma och i fjärran hednaland är allas vår bön och åstundan. Må så ske efter hans mäktiga krafts verkan. Maran-ata.

A. I.-g.

August Berg 70 år.

Den 10 augusti passerar missionär August Berg 70-årsgränsen. Han tillhör sålunda vår Missions veteraner. Han var också med under banbrytandets tid i Kina, dit han ankom första gången 1890. Missionär Berg fick då tillsammans med sin hustru utstå mängden lidandets kamp ibland ett folk, som intog en allt annat än vänlig ställning till evangeliets förkunnare. I staden Tungchow i provinsen Shensi, där det första verksamhetsfältet blev förlagt, var motståndet synnerligen starkt på grund av befolkningens stolta, konservativa kynne. I ständig fara att bli utsatta för överväld härdade makarna Berg ut där ända till år 1906, då Berg utsågs att övertaga ledningen av arbetet på fältet och därför bosatte sig på Missionens huvudstation i Yuncheng. Det arbete, som under

så mycken kamp och nöd nedlades i Tungchow, har sedan burit rika frukter. Genom tålmod och tro skall det ske.

I egenskap av Missionens ledare på fältet har missionär Berg sedan arbetat därute ända till 1928, då han avslutade sin verksamhet i Kina.

De som följt händelserna i Kina veta, att den tiden varit fylld av allvarliga lägen. Uppgifterna, som med åren alltmer mångfaldigats, ha fört med sig stora krav. Det har ej gått utan allvarlig, uthållig bönekamp och krafterna ha nog ofta an-

August Berg.

litats nästan över förmågan. Men Herren har givit sin tjänare nåd att hålla ut under alla de prov, som dessa tider medfört.

Missionär Berg kan nu se tillbaka på en tid, full av arbete och full av välsignelse i Kina. Nu ha vi honom åter ibland oss härhemma, och även här är han och hans hustru redo till tjänst. Vi ha åt dessa våra vänner fått anförtro Missionshemmet i Duvbo, där de få sprida ljus och hemtrevnad. Och vi få även glädja oss åt värdefullt deltagande från deras sida i hemarbetet genom besök hos våra kära missionsvänner, där Herren öppnat dörrar för dem till föredrag, samtal och andlig gemenskap.

Vi tillönska vår broder en glädjens högtid på den stundande födelsedagen i kretsen av sina anhöriga och vänner.

Erik Folke.

Meddelande från Kina.

Från missionär C. F. Blom har meddelande ingått, att de varit samlade till sin årskonferens. »Vi hade en mycket god konferens», skriver han, »fastän vi voro färre än på många år.» De stora frågor som förelågo till behandling voro skolfrågan, budgetsförslaget, infödda medhjälparnas behov, ordnande av evangelistverksamheten och söndagsskolverksamheten, den inhemska församlingens ställningstagande till Förbundet mellan de kristna kyrkorna i Kina o. s. v.

Missionärsbröllop.

Den 9 juni vid konferensens slut sammanvigdes i Yuncheng missionär Johannes Aspberg och fröken Ingrid Israelsson. Gud välsigne deras förbund.

Bibel- och Ungdomsveckan

i Åhus giver oss rika anledningar till många tacksägelse inför Gud. Vi fingo se så mycket av varm kärlek till Herren, hans verk och hans tjänare i Kina. Sådant är ägnat att stärka mod, tillförsikt och tro. Herren löne våra vänner som så starkt vårh händer med rik välsignelse.

Mötet på Steninge.

Det finnes ännu plats för dem som önska vara med under denna vecka på Steninge 21—26 juli. Anmälningar böra snarast möjligt insändas till S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma.

En hälsning.

Kära missionsvänner,

Under något mera än ett års tid har det beskärts mig att få vistas i det härliga Kalifornien. Där har jag fått tjäna missionens sak bland våra landsmän i olika kristliga läger.

Det mest synliga resultatet för S. M. K:s verksamhet har blivit de små bönegrupper med dess ledare, som nu regelbundet komma tillsammans för att införa Herren tjäna i helig offertjänst.

Vänner i U. S. A. ha också under det andra hangersåret i Kina, medan inkomsterna för ändamålet från Sverige varit mindre, bistått genom utsändande av ej små penningesummor till de distrikt, som varit hårdast angripna av nöd.

Den egna vinsten av vistelsen därstädes har ej varit den minsta. Den bekantskap som jag fått göra med andligen upplysta, Herren helt hängivna och bedjande ledare av församlingar och andra troende har varit dyrbar för min inre människa.

Bland amerikanska kristna har jag också haft glädjen lära känna församlingar och enskilda, för vilka missionen varit en hjärtesak ända därhän, att den synes ha utgjort det huvudsakliga intresset i deras liv. Så fanns en församling, bestående av 250 medlemmar, som underhåller 12 missionärer på hednafälten. Man strävade där efter att få in för missionen ett tusen dollar per månad. Dess systerförsamling i närheten — förmodligen något större — hade det sista året insamlat 17,000 dollar för hednamissionen. Församlingen i samband med Bibelinstitutet i Los Angeles är representerad på olika missionsfält av 19 missionärer och församlingen i Moody Memorial Church underhåller 68 missionärer i olika världsdelar. Bland våra svenskar därute hade intresset för hednamissionen, enligt vad det syntes mig, betydligt sjunkit, ehuru mycken livaktighet och värme rådde på flera ställen i hemverksamheten.

Vi uppmuntrades allt emellanåt genom brev från våra kinesiska medarbetare i Pucheng, Kina. Min kära maka hade nämligen, på grund av en ådragen svår orientalisk sjukdom, blivit nödsakad att mera än ett år före mig resa till Kalifornien för att söka återvinna sin hälsa. Brevet från henne till mig i Kina voro icke lovande. Våra kinesiska vänner, som mycket höllo av min maka, led med mig och bådo ofta för henne. En gång, vid ett veckobönemöte, blev det mycken brinnande trosbön uppsänd för hennes tillfrisknande. Ej förr än jag kom hem till de mina fick jag veta, huru vid denna tid genom Herrens nådefulla ingripande, till svar på på trons bön enl. Jak. 5, efter en veckas hård troskamp för min Maria, det blev en plötslig vändning i hennes hälsotillstånd. Förbättringen, som då började, har så småningom fortskridit, så att hon nu i förtröstan på Herren vågar återvända, i hopp om att vid min sida ännu några år kunna tjäna Honom i Kina.

Att vår dotter Margaret under tiden mottagit kallelsen till fältet i Kina och därefter kunnat tillbringa tvenne år vid ett utmärkt bibelinstitut i Los Angeles, har varit ett ytterligare glädjeämne. Vi ha sett fram mot denna sommar, då hon skulle få återse sitt fädernesland och göra missionsvänners bekänskap, innan hon i mitt sällskap fortsätter till Kina för att där möta mor.

Vägen har emellertid ej blivit alldeles jämn. Först råkade, under sistlidne mars, min hustru ut för en olyckshändelse, som under flera veckor höll henne liggande på ett sjukhus i Los Angeles, och i maj måste jag i ambulans febersjuk föras till lasarettet i Jönköping från den första av tvenne planerade missionsreseturer i Smålands landsbygd. Där fick jag under nära tre veckors tid tillfälle att begrunda, huru underbara Herrens vägar understundom äro med människors barn.

Herrens nåd har dock varit stor över oss båda; de erfarenheter därav, som vi båda fått göra, äro så dyrbara, att ingen av oss ville vara dem förutan.

Min hustrus skildring av sina erfaren-

heter, skriven för vänner i Sverige, torde inflyta särskilt i denna tidning.

Det synes vara Herrens nådefulla avsikt att, då vi nu åter stå i begrepp att gå åstad att möta de gudsfientliga andemakterna i Kina, liva sina tjänare till förökad tro och frimodighet genom dessa nya uppenbarelser av sin närvaro och sin omsorg om dem.

Ingenting är heller mera av behovet än att Guds folk, missionärer och missionsvänner, få ett nytt grepp om Herren och hans starkhets makt, ja, en klarare blick på storheten av de krafter, som han håller redo för sitt verks befrämjande genom ödmjuka och förtröstansfulla lärjungar, drivna av Jesu Kristi kärlek.

Må vi då gemensamt träda fram och utan förbehåll på nytt inviga våra liv åt honom. Och må vi så frimodigt inträda i vår prästtjänst till förmån för de tusen arma, sargade, men nu för Herrens goda beredda själar i Kina.

Eder i Mästarens tjänst

L. Hugo Linder.

“Vila på gröna ängar.”

Ps. 23: 2. Eng. övers.

Fredagen den 13 mars råkade jag ut för en olyckshändelse. Jag föll nämligen ned tjugo trappsteg av en marmortrappa, och måste bäras upp till doktorn. Röntgenfotografierna visade, att jag spräckt en ryggkota samt brutit högra armleden ganska svårt. Intet annat var att göra än att med ambulansen resa till sjukhuset. Där lades jag in i en gipsjacka så att jag ej kunde röra mig. Likadant gjordes det med armen.

Dagarna innan denna olycka skedde, hade jag varit med på några välsignade bibelläsningar över 23:dje psalmen. Därför, då de lade mig på bädden i sjukhuset, ringde det i mina öron, på engelska: »Han *tvingar* mig att vila på gröna ängar!» »Nej Herre», ropade jag, »här äro inga gröna ängar! Bara öken och stenar och annat svårt: inte ett enda grässtrå kan jag se!»

Jag led av kroppsliga plågor och andliga kval, undrande: »Har jag gjort nå-

got att bringa denna olycka över mig?» Så kunde jag inte annat än oroas över den stora kostnaden som en längre vistelse på sjukhuset innebar med doktors arvode o. s. v.

Nästa dag då jag tog mitt Nya Testamente för att läsa, föll det upp vid Johannes Evangeliums 9:de kapitel, som handlar om den blindfödde mannen, som Jesus botade. När de frågade Jesus vem som hade syndat, denne eller hans föräldrar, att han skulle födas blind, svarade Jesus, »varken denne har syndat eller hans föräldrar, men detta har skett, på det att Guds verk skulle uppenbaras på honom.» Då jag läste denna berättelse, kände jag att Gud talade till mig, och alla andliga kval försvunno och jag fick förvisning i mitt inre, att Herren skulle göra något för att uppenbara sin makt för mig också. Senare samma dag fick jag min tro stärkt i detta, då en vän berättade för mig, huru underbart sonen till en av lärarne på Bibelinstitutet just förut hade blivit helad där på sjukhuset. Han hade haft ett mycket svårt armbrott men såsom svar på mångas böner hade det läkt så fort och bra, att läkaren själv sade det var ett underverk som hade skett. Jag blev så innerligt glad, och genast spirade det upp omkring mig ett stort stycke av »de gröna ängarna»!

De första tre nätterna gävo de mig, på grund av värken, sömnmedel för att jag skulle få sova. Men den fjärde kvällen sade sköterskan, att jag inte skulle få något mera. »Bra», sade jag, »jag vill inget mera ha», och försökte sova utan det. Men det var omöjligt. Jag låg tills efter klockan ett, och då kunde jag inte härda ut längre. Det tycktes värka i hela min kropp och varje nerv var i uppror. Eftersom jag var inlåst i min gipsjacka kunde jag inte röra på mig. Vid hörnet just utanför fönstret voro två sparsvägslinjer, som korsade varandra. Vagnar tycktes rulla hela natten, och då de skulle över korsningen där, lät det som en väldig åskknall. För varje gång detta skedde tyckte jag huvudet skulle spricka. Så till slut

sade jag till sköterskan, att hon måste ge mig något sömnmedel.

Nästa dag, då Margaret kom på besök, sade jag: »De ha bönemöte i Christian Alliance Church i Glendale, i kväll. Sänd bud till mina vänner där och be dem bedja för mig att jag får sova utan sömnmedel.» Jag bad andra vänner att göra det samma, tilläggande, att om jag inte sov bra, var det deras fel! Och det blev bön! De bådo för mig i flera kyrkor här i »Los Angeles, ja på flera platser både här i California och annorstädes. Och resultatet? Jag inte bara sov utan sömnmedel, men varje spår av värk och plågor lämnade mig, t. o. m. krämpor jag hade innan jag kom till sjukhuset! Mera »gröna ängar» kunde jag tacka Gud för.

Då gipsbandaget på min arm torkade blev det mindre genom krympning och förorsakade mig svåra smärtor i handen. Jag bad då Gud att ge mig lindring på något sätt före kvällen. Just som jag bedid detta kommer en av sjukhusets läkare till dörren och frågar, »Är det någon härinne som behöver hjälp? Jag känner inte till Eder alls, men då jag gått förbi Eder dörr kände jag, att jag måste komma tillbaka och fråga Eder detta». »O, doktor», sade jag, »Ni kommer riktigt som svar på bön. Jag har just bedid att jag skulle få lindring för min hand». »Ja Gud använder mänskliga redskap ibland att svara på bön», sade han. »Ja det gör han, och denna gången använder han Eder», svarade jag. Det tog honom inte länge, förrän han kunde ge mig den lindring jag behövde. De »gröna ängarna» blevo ännu större!

De brukade komma in, både från sjukhuset såväl som andra och säga: »Jaså det är Ni, som det går så bra för, ha vi hört?» Och då sade jag dem, att det var som svar på bön. Min läkare var mycket skicklig och hjälpte mig så utmärkt. Men jag brukade säga till honom ibland, att han hade så god hjälp genom alla dessa förböner. En dag träffade han en av mina vänner, och hon frågade, om han träffat mig den dagen. »Ja, det har jag gjort», svarade han och låtsade vara missnöjd,

»men jag tycker inte om fru Linder». —
 »Varför inte det?» frågade hon så förvånad.
 »Jo, hon ger all äran åt Gud för sitt goda tillfrisknande, och jag får ingen!» svarade han.

Tillfällen att vittna om Gud gavs. Särskilt för mina två olika rums-kamrater. Med avseende på rum var Gud så god mot mig också. Det sades, att jag kanske skulle komma till ett rum med fyra sängar i, men till min stora glädje blev jag lagd i ett rum för två. Jag hoppas att den sista av mina kamrater fick några varaktiga intryck. Hon hörde inte till romerskt katolska kyrkan sade hon, men katolska presten besökte henne ett par gånger. Hon tog med tackasmhet emot mitt Nya Testamente då jag lämnade sjukhuset och lovade, att hon skulle läsa i det.

Så många, många vänner kommo på besök och blommor har jag aldrig haft så mycket av i mitt liv som de veckorna. En dag då några vänner kommit och vi haft en bönestund då de bedit för min rums-kamrat också, bad jag dem söka upp en ung mexikanare som varit där på sjukhuset ett halft år. Han hade ett ont ben, som ej ville läkas. Som mina vänner ej kommo åter in till mig, innan de gingo, visste jag ej om de funno den unge mannen. Men genast efter den dagen började han att bli bättre, och snart kunde han gå omkring på kryckor. Så fort jag kom hem frågade jag mina vänner om de funnit den unge mannen. »Nej», svarade de, »det gjorde vi inte. Men vi sade till Gud: 'Du Gud, vet var den unge mannen är. Förbarma dig över honom och hela hans ben.' Och vi ha bedit för honom varje dag sedan dess.» Då jag hört detta, sände jag bud till sjukhuset och bad dem berätta detta för honom.

Min gipsform på min arm togs av efter tre veckor. Döm om allas vår förvåning då doktorn ett par dagar därefter sade: »I morgon skola vi taga av denna» och knackade på min gipsjacka. För min egen del tror jag, att Gud helade min rygg fullkomligt, ganska snart efter mina vänner började bedja för mig. Men ingen ville ta risken av att ta av gipsjackan för fort.

Men nu skulle det ske! Den togs av och ryggen undersöktes och befanns vara så stark och bra. En av doktorerna sade: »Den är så stark, så den kan bära en häst.» Var jag glad? Jag lovade Gud högt, och inom mig sjöng det inte längre: »Han tvingar mig att vila på gröna ängar», utan: »Han låter mig vila på gröna ängar».

Om några dagar kunde jag få åka hem. Min rygg är fortfarande så stark, och min hand kan jag arbeta ganska bra med, fast den ännu är något stel. Ja Herren har i sanning varit god emot mig. Hur skall jag kunna tacka Honom för alla Hans välgärningar!

Och tack älskade vänner för alla Edra förböner och all Eder sympati. Gud väl-signe Eder för allt!

Maria Linder.

På Kinafärd.

Av Morris Bergling.

Så äro vi då åter på färd till det väldiga riket i öster. En stor skara trogna missionsvänner vinkade av oss i Stockholm. När tåget satte sig i rörelse, ljöd den trostriska sången: »Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara... Herren själv de sina vårdar uti Sions helga gårdar.» Varje ord får en sådan betydelse för oss, som stå i begrepp att lämna så mycket av det, vi hålla kärt på jorden. — Åter ljöd det: »Ingen sorg och ingen lycka skall utur hans hand dem rycka... Vad han tar och vad han giver... (Man tänker på alla dessa, som skola vara borta, nej hemma hos Gud, när och om vi komma åter. Av dem, som förra gången för åtta år sedan följde mig vid Centralstationen, lever nu blott en enda.) ... Hans mål är blott det ena, barnets sanna väl allena...»

»Gläd dig då, du lilla skara, Jakobs Gud skall dig bevara!»

Nu susar tåget fram genom Sörmlands fagra nejder. Hur ofta ha de ej glatt mig under mina resor hemma, »Landet det härliga, rika, badat av Mälar- och Östersjöväg».

»Vänliga hembygd, solen ej skådar skönare
land på sin ensliga färd,
Skönare morgon hon aldrig bebådar än
över dig och din dal och din fjärd,
Vänare ej över land, över sjöar aftonens
strålände skimmer hon ljöt
Än när för dig, dina skär, dina öar, sorg-
sen sitt gyllene öga hon slöt.
Värliga vindar, tågen, o tågen hem för
att hälsa den älskade bygd...!»

*

Drömsynen försvinner. Några vänner möta oss i Katrineholm. En åldrig och sjuklig släkting har vågat sig den milslånga vägen till stationen för att se oss de få minuter, tåget stannar. Vi hinna ej växla många ord, förrän tåget sätter sig i rörelse. Då höres den gamla ropa till oss: »Så far då i Herrens frid!» — »I Herrens frid», ljuder det länge i våra öron. Troligen den sista hälsning, vi få av vår kära, innan vi få möta henne där uppe i de himmelska boningarna.

I Jönköping stanna vi hos de våra de sista dagarna i Sverige. Uppbrottstimmen slår också där. Även där samlas en stor, kär vänkrets till avsked och stämmer upp vid tåget: »Löftena kunna ej svika, nej de stå evigt kvar.» Härliga avskedsord. »Jesus med blodet beseglat allt, vad han lovat... Blicka mot himlen opp... Tro, när det mörknar på färdan!... Solen ej slocknat har. Blott några timmar och sedan strålar en morgon klar.» Tack, vänner, för den sången!

På flera svenska stationer möta oss kära vänner. De sista göra oss kärleksfulla tjänster i Malmö och följa av oss i den tidiga morgonstunden.

Färjan Trälleborg—Sassnitz lämnar hamnen. Man står på däck med en viss vemodskänsla och ser tillbaka. Den skånska kusten syns snart endast som en strimma vid horisonten. Farväl, Sverige, farväl!

*

Sverige! Det ordet representerar så mycket av vad som är en kärt på jorden: släkt och vänner, svensk kultur, svensk

civilisation, svensk historia, svenskt språk och — ej minst — svensk natur. Sverige, du är oförläpelig med dina sjöar och älvar, höjder och dalar, med sommarens björkhagar, lövdungar och ängar och norrskensflammar i vintriga stjärnätter.

»Jag älskar de tusen sjöar och havet, det
famnande blå,

De klippiga skär och öar...

Jag älskar var fur i skogen, som susar i
nordanland.

Jag älskar var teg, där ploget bär vittne
om idog hand...»

Och dock, och dock längta vi bort från allt detta, som kan sätta vårt hjärta i brand. Högre och större än allt där hemma, som »binder oss med tusende band», står den uppgift, som misisonens Herre åter kallar oss till. Plikten mot dem, som ej hört evangelium, fångar själva själens centrum.

»Tusen, tusen själar sucka uti mörkrets
bojor än,

Fastän Jesus köpt dem alla med sitt blod
så dyrt igen.

Fastän ock för dem! Han givit sig i kor-
sets bittra död

Vandra de från Honom fjärran uti out-
säglig nöd.

Vi som fått Guds ord om händer och för-
stått att Gud är god,

Vi som funnit liv i Jesus och förlösning
i Hans blod,

Vi som se i våra bygder, hur Guds rike
framåt går,

Bröder, skulle vi ej känna hednavärldens
nöd som vår?»

*

Nu är synen av den svenska kusten borta. Färjan gungar våldsamt i den starka nordanvinden. A, det är dock svensk luft, vi ännu andas. Själva nordanvinden blir oss kär. Längre dröjer ej, förrän vi bli offer för havets mäktiga rullningar, alla utom vår pojke. Färden fortsättes dock från Sassnitz över den medeltida hansestaden Lübeck till Hamburg, vårt nästa uppehåll. Vi stanna där

fem dagar i min bror Martins blivande svärföräldrahem och fingo bese Hagenbecks enastående djurpark. Barnen tjuta av förtjusning, när de se giraffen sticka upp sitt fläckiga huvud högt över deras. Apor, lejon, tigrar, valrossar och pingviner i sina smålustiga »jaquetter» förlusta våra ögon. Den dagen var isande kall, så att både min Carola och Sten blevo krassliga.

Hamburg är även världsberömt för sina moderna skolmetoder. Jag fick tillfälle att bese Tielo-Süd, där arbetsskoleprincipen praktiseras. Barnen få göra snart sagt vad som helst under lektionerna utom att vara lata. De rita mycket. I samma småskolesal höll en av pojarna på med räkning, en annan läste en rolig bok, en flicka sydde, en byggde ett flygskepp och ännu en formade till en plog av modellera. Allt tycktes vara liv och lust. Inga restriktioner utom att de skulle hinna med sitt pensum inom varje ämne innan skoltidens slut. Eleverna fingo börja och sluta med vilket ämne, de behagade. Jag frågade en äldre elev, vad hon och kamraterna tyckte om skolmetoden, och fick till svar, att där var idel tillfredsställelse. Var och en av dem kunde ägna sin överblivna tid till det ämne, de mest intresserade sig för. Här var arbetsglädje och även resultat, som förvåna. Många lärdomar återstå dock ännu, innan metoden blir fullt användbar.

Sista kvällen i Hamburg voro vi bjudna på konsert i Stora Konserthallen. Det var Beethovens dödsdag. Vi lyssnade till ett representativt program av framstående klassiska musiker samt till en modern symfonisk prolog, Maria, av Scheffler, framförd av kompositören själv. En minnesvärd afton, eftersom det är vårt sista tillfälle på många år att höra en symfoniorkester.

*

Måndagen den 2 mars började vi resan till Italien med nattåget från Hamburg och skildes bland annat från min Mor, som följt oss dit. Förr var det hon, som reste till Kina från oss. Nu voro rollerna ombytta. Men samma svåra skilsmässa.

Efter en god natt på tåget med de små vaknade vi i Syd-Tyskland. Under frukosten sågo vi Rhen flyta majestätiskt nedanför oss, omgiven av sina vinberg och slottsruiner. Vid middagstiden begynte resan genom Schweiz, en hänförande färd. Från banan, som går norr om Vierwaldstättersjön, se vi det tungt snöhöljda Pilatus. De klara alpsjöarna lysa bedårande blå med de vita topparna i bakgrunden. Vi befinna oss som i ett sagoland. Det ena färgspelet avlöser det andra. På alla sidor möter oss naturen i strålande prakt och skönhet. — Vår flicka började dock bli illamående mitt i all härligheten. Komma in i St. Gotthardstunneln åto vi middag. Stämningen förhöjdes just inte genom att lillan blev sjuk.

Sydsidan av Alporna var om möjligt ännu ståtligare än den norra sidan. Det ena konstverket i snö avlöste det andra. Lugano-sjön låg där alldeles förtrollande med sitt djupblå vatten, där de solbelysta snöfjällen speglade sig. Mest underbart var Lago di Como i aftonsolen. Ljusen från staden glittrade som ett pärlband mot den möknande vattenspegeln, som i djupet uppenbarade fjälltoppar, skiftande i rött av kvällssolens sista strålar. Wunderschön!

Natten tillbringades i Milano. Till min stora grämselse gingo vi miste om att se den världsberömda dömen, Italiens förnämsta byggnadsverk i gotik från slutet av medeltiden, uppfört i vit marmor. I Milano verkade på 300-talet den store biskop Ambrosius, som blev av sådan betydelse för kyrkofadern Augustinus' andliga utveckling. — Vi måste nu lämna Milano tidigare än tänkt. På ångbåtsbolagets kontor i staden var man ej undermåttad om, att ångarens avgångstid blivit framflyttad två dagar. De påstodo, att vår båt redan lämnat Genua.

Vid vår ankomst till Genua låg ångaren i hamn och skulle ej avgå förr än följande dag, såsom vi fått besked om i Sverige. Vi fingo genom överstewardens vänliga tillmötesgående genast taga ombord vårt resgods, åto middag där och

sovo gott i vår hytt om natten. Följande morgon, den sista i Europa, fingo vi se något av den högst intressanta staden.

*

Turistbilen rullar sakta fram utefter Genuas förnämsta gator, Via Balbi och Via Garibaldi. Palats efter palats skymtar mellan hundraåriga byggnader, omspunna av historia och sägen från gångna storhetstider, då mäktiga hertigar och furstar ledde landets öden. Vi stanna framför en berömd katolsk kyrka, »Den heliga bebådelsekyrkan». Templet är smyckat av utsökta målningar och skulpturer samt pelare i marmor. I vänstra sidoskeppet hänger en karta över franciscanerordens mission. I det högra försiggår själamässa över någon död.

Färden går vidare till ett förnämligt palats, som nu brukas till stadshus. I ett hörn av de magnifika salarna finner man Paganinis berömda fiol. Från en vägg möter oss bilden av Marco Polo, som på 1200-talet besökte Kina. Sist jag såg hans bild var i ett stort buddisttempel utanför Peking, där han syntes bland de fem hundra helgonen. Marco Polo var den förste europé, som genomreste Asien. Han tjänstgjorde hos Kublai khan i Peking i 17 år och dog som fånge i Genua.

I närheten ligger det ståtliga museet, Galleria. Man har tydligen gott om plats i denna stad, ty den pompösa hallen i museet utnyttjas till garage för bilar. Vi skrida uppför marmortrapporna. I uppgångarna stå byster i marmor av romerska kejsare. I de grandiosa salarna återfinnas många originalmålningar av stora mestare som Dürer, van Dyck, Tizian, Reni och Strozzi. Ett rum är ordnat som det beryktade Dianatemplet i Efesus.

Vår cicerön för oss vidare förbi en stadsport från 1100-talet. Därintill ligga ruinerna av ett hus, där Columbus skall ha bott en tid. Byggnaden var övertäckt av murgröna och gården tycktes nu vara samlingsplats för stadens kattor. Vid Garibaldiplatån möta vi ett begravningsfåg. Jag blev gripen av den andakt, med vilken chauffören blottade sitt huvud, när

vi passerade likvagnen. — På avstånd skymta nu en del av monumenten i Camposanto, en hänförande utsikt över denna Genuas underbara kyrkogård.

Då vi inträda inom Camposantos område, se vi på avstånd de enklare judiska och protestantiska kyrkogårdarna. Vi befinna oss i östra delen av den katolska kyrkogården. Här har man sökt efterbilda de romerska katakomberna. Långa gångar bilda en mur omkring själva Camposanto. Vår cicerön talar om, att här i dessa gångar kan man köpa sig gravplatser dels i väggarna och dels under golvet. Övriga döda begravas ute på ett fält, men dessas ben måste bortföras efter 30 år. (Platsen är ej stor nog att rymma dem längre.)

Nu följer den ena överraskningen efter den andra. Nog hade jag väntat mig mycket av Camposanto men ej att den skulle vara så fylld av de mest utsökta, konstnärliga gravskulpturer. Vår följeslagare upplyste oss om, att han på den korta stund, som stod oss till förfogande, ej kunde hinna visa oss mer än en bråkdel av allt det sevärda. Men han skulle söka visa fram det bästa. Hela gravgången syntes fullsatt av monument, utförda av framstående konstnärer. Här se vi en port (till en tänkt gravkammare), vid vilken en ängel i marmor höll vakt. Två sörjande kvinnor (allt i marmor) närma sig graven. Över porten hänger en medaljong med den avlidnas bild. — Där står en gammal man lutad mot graven med ansiktet dolt i handen, kanske sörjande sin trogna följeslagerska genom livet. — Vid en tredje stå två män i djup sorg. Den ene vänder sin blick förtröstansfullt mot höjden. Väntade han väl därifrån hjälp och tröst? Vid ett monument, kallat »Korset» stå fyra unga män i hänryckning sträckande sig upp mot detta och i händerna bärande blomster och lövkvistar. I närheten synes en ung brud bortryckt från sin make, som krampaktigt griper efter henne. — Nu möter oss en fascinerande bild av »den triumferande tron», ett kors lyftes av två keruber mot höjden. Det talar om seger mitt i

denna dödsskuggans dal. Samma segerglädje strålar fram från ett följande konstverk med inskriften: »Döden är tillintetgjord, det eviga livet härskar.»

Vi gå vidare i detta minnenas, dödens och segerjublets tempel. Ögat vill gärna dröja vid de förnämligt och pietetsfullt utförda marmorskulpturer, som möta en. Men ännu längre dröjer själens öga inför de ting, som symboliseras i dessa konstverk. Jag stannar inför orden: »In hoc signo vinces» (I detta tecken skall du segra.) Dessa underbara och världserövrande ord stå tecknade på armarna av ett kors. Därunder ses en kvinnofigur, representerande »själen». Efter långa år av kamp mot storm och bölja når hon slutligen stranden och tycks i en hymn till den Evige sträcka sig mot det höga, under det armarna göra sig fria från de sista greppen av jordiskt stoft. Konstnärens syfte med denna konstskapelse finner man i psalmens ord: »De ropade till Herren i sitt trångmål. Han förbytte stormen i lugn, så att böljorna omkring dem tystnade... och förde dem till hamn.»

Bilderna skifta. Vi stå inför »Det sista avskedet». En änka, som just förlorat sitt stöd i livet, går smygande fram till hans bår för att ännu en sista gång, en enda sista gång se de jordiska kvarlevorna av den älskade. Vid bädden blir sorgen henne övermäktig och hon förmår endast med möda lyfta en flik av svepningen, som höljer makens ansikte. I denna situation är hon framställd, en betagande och gripande bild ur en av livets skiftande upplevelser.

Strax intill se vi en änglagestalt, som flyger till himmelen med en liten gosse. Fadern har dött en kort tid förut, och det är han, som fått det kärkomna uppdraget att hämta sitt barn till de himmelska boningarna.

Nästa monument, vi vilja stanna inför, är rörande i sin framställning. Man ser mot en vägg den avlidne familjefaderns bild. Ankan lyfter sin lilla minsta upp mot porträttet. Den lille sträcker just fram sina små knubbiga händer för att

klappa sin pappa. En något äldre syster knäböjer på avsatsen nedanför. — Man nästan studsar inför den realism, som kommer till synes i linjerna av en munk, som läser en bön vid den dödes grav. Han står där i naturlig storlek och verkar så levande, att man fylls av förundran.

(Forts.)

Svenska Missionens i Kina Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1931.

Vi erinra än en gång om vår sedvanliga Bibel- och Ungdomsvecka på Steninge den 21—26 juli och vi ville därför utbedja oss missionsvännernas bistånd för att få deltagare, särskilt *ungdom*, i dessa våra möten. Vi tro det vara av stor betydelse för de unga att få några dagar i lugn och ro under det inflytande, som brukar vara rådande vid dessa möten. Vi vilja ock göra allt, vad vi kunna för att nå det mål, som vi satt för dessa möten: Att söka hjälpa deltagarna in i en sådan ställning till Herren Jesus, till Bibeln, bönen och missionen, att de i sin mån må kunna främja Guds rikssak på jorden och, i den mån Gud visar det vara i överensstämmelse med sin plan, bliva S. M. K:s medhjälpare i arbetet för Kinas evangelisering.

*

Kursledare blir missionsföreståndare *E. Folke*.

*

Programmet kommer bl. a. varje dag att upptaga: En gemensam, stilla bönestund före frukost samt en bibelstund och ett orienterande missionsföredrag på f. m. På eftermiddagarna anordnas varje dag möten etc. efter för varje dag uppgjort program.

*

Vid *mötet på Steninge* komma bibelstunderna att ledas av missionssekr. *M. Lindén*, varjämte vi, förutom kursledaren *E. Folke*, hoppas få räkna doktor *Karl Fries*, fröken *Lisa Blom*, missionär *L. Hugo Linder*, missionärsparet *O. och G. Carlén*, fröknarna *Ingeborg Ackzell* och

Minnie Nicholson m. fl. såsom medverkande.

Föredrag planeras att där hållas över bl. a. följande ämnen: »Missionsläget i slutet av 1880-talet och nu», »Något om nutida händelser och rörelser», »Guds gåvor skänkta särskilt åt oss i nutiden» och »Vår uppgift såsom kristna och missionsvänner».

*

Priset för deltagande i kursen blir ett för allt för hela tiden kr. 25:—, häri in-

beräknat en deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna för mötena. *Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne, fillar och kuddar.*

Anmälan om deltagande bör göras *snarast möjligt* till Svenska Missionens i Kina expedition, Drottninggatan 55, Stockholm.

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

REDOVISNINGAR

för medel inlutna till "Svenska Missionen i Kina" under juni 1931.

Allmänna missionsmedel.				
827.	Syfören, i Baggetorp	50:—	880. »Ps. 50:14» J. G. J., Oviken	10:—
828.	H. H., Baggetorp	50:—	881. G. K., Björköby	25:—
829.	Daggrynningen i Medle	65:—	885. »Ps. 33:18, 19»	10:—
832.	S. J., Örebro	500:—	886. K. E., Gäla Uppsala	25:—
833.	»Ett litet tackoffer» fr. A. o. F. G. D., Lundsbrunn	20:—	887. Ungdomsklassen »Föreningslänken», Eksjö, till Judith Hultqvists underhåll	25:—
834.	H. Å., Stöde, sparb.-medel	11:—	888. Koll.-medel från S. A. U., gm H. L.	46:52
835.	Boda s:a missionsförs. Ungd.-fören.	43:38	889. Mariestads mfg, till O. Carlén för extra predikohjälp	25:—
836.	Sparb.-medel gm J. P.	20:15	890. Koll. i Tibro 7/6	52:—
837.	M. S., Dalom	20:—	891. D:o i Gravafors 7/6	22:50
838.	Ödesbög syfören.	250:—	892. Mfg i Kropptorp, resebidr.	10:—
840.	»Onämnd»	100:—	893. D:o i Gravafors, d:o	2:—
841.	E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll	100:—	894. W. G., Tibro, d:o	13:—
842.	»En bortlottad palm», gm d:o	35:—	895. »n»	60:—
843.	E. S., gm d:o	5:—	896. Malmköpings kyrkl. syfören.	50:—
844.	E. L., Sjötorp, gm C. W. C.	200:—	897. Onämnd gm H. A., Flisby	35:—
845.	»Jes. 41:13»	450:—	898. Sparb.-tömning i skolan, Brånsta, Kumla, gm B. L.	100:—
846.	A. L., Grebo	12:—	903. »Ur Guds portomönnä»	40:—
849.	»Onämnd»	500:—	904. Föreningen »Anspråklös», Hårdkrankeryd	60:—
850.	Kinakretsen, Bbg, till Berta Flodbergs underh.	75:—	905. K. S., Huskvarna	10:—
851.	»Onämnd» tillägg till koll. vid årsmötet, gm D. C., Sundbyberg	10:—	906. A. D., »Mangelpengar» gm d:o	2:—
852.	K. P. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh.	450:—	907. M. O., »en blomma på Nils grav 23/6», gm d:o	10:—
853.	»Annie»	10:—	908. T. R., gm d:o	10:—
854.	E. H., gm G. G., Uppsala	6:—	909. A. F., gm d:o	—:75
855.	»En onämnd vän, till gårningen, för Jesu namns skull»	1,000:—	910. Rest. av testamentsmedel efter avl. fröken Augusta Löfgren, Norrköping, gm G. T.	260:—
856.	C. J., Järnboås	28:75	911. Kinakretsen, sparb.-medel, gm d:o	66:85
857.	K. H., gm d:o	2:25	912. E. G., gm N. C.	15:—
858.	A. M. H., gm d:o	2:25	913. »En kinavän i Bergsbyn», gm E. H., Bergsholmen	14:—
859.	A. M., gm d:o	2:25	914. H—d	20:—
860.	A. A., gm d:o	1:—	915. »Tack för gångna år», att lika fördelas till C. Bloms o. Judith Hultqvists underh.	50:—
861.	E. S. B., Katrineholm	46:35	916. »Onämnd, Herrens tionde», gm G. G., Uppsala	36:—
862.	Koll. vid samkväm i Säter	33:—	919. Ch. D. o. L. T.	100:—
863.	A. W., Korsnäs	15:—	920. Onämnd, »en blomma till Mor 8/5»	10:—
864.	L. T. E., Älvdalen, resebidrag	10:—	921. Onämnd	10:—
865.	Koll. i Stackmora	12:—	924. T. S., Sala	5:—
866.	D:o i Skattungbyn	51:—	925. Bergviks syfören., gm T. S.	173:—
867.	D:o i Edsbyn	28:—	926. Sunnanå, d:o, gm d:o	117:—
868.	D:o i Söderhamn	25:—	927. Utdeln. på aktier	42:50
869.	L. P. L., Bergvik	10:—	928. K. G., Stockholm	10:—
870.	Koll. i Bergviks kyrka	20:—	929. K. F. U. M:s Södra distr., till Martin Berglins underh.	805:47
871.	D:o i Grönviken, Ockelbo	5:—	931. M. Ö., Voksenkollen	500:—
872.	D:o i Mockmyra	7:—	932. G. N., Malmö	100:—
873.	D:o i K. F. U. M., Gävle	7:—	933. »En Herrens vän», Duvbo	35:75
874.	D:o i Hagmuren	10:25	934. K. N., Göteborg	50:—
875.	Bäsinge mfg	10:—	935. L. J., Mossby, gm Th. E.	5:—
876.	H. M., Sala, ur sparb.	10:25		
877.	»Tionde»	15:—		
878.	Vintrosa Kyrkl. Ungd.-fören.	5:—		
879.	M. L., Kumla, till A. Hahnes underhåll	20:—		

936. Skellefteå landsförsamlings mfg, gm S. N.	70: —	918. D:o i Vålbackens skola, till d:o för d:o	6: —
937. »Min glädjebössa»	122: —	922. »Tionde å arbetsförtjänst», t. Barnh- i Sinan, gm H. L., Älgarås	10: —
939. »Jesus allena»	50: —	923. »Fyra vänner», till Frida Prytz, att anv. efter gottf.	30: —
940. E. S., Björköby	50: —	930. S. T., Drottningholm, till bibelkv. underh. i Puchow	50: —
941. Simtuna syfören., gm kh. A. H.	20: —	938. I. A. M., Sthlm, för deras två evang. underh.	200: —
942. A. O., Norderön, gm E. B.	10: —	943. A. O., Norderön, till Ishih kapell	20: —
944. E. B., Sthlm	10: —	945. E. B., Sthlm, till d:o	20: —
946. J. S., Bidrag till verksamheten	10: —	955. A. O., Norderön, till d:o	25: —
947. Stengöl Spjutbygds syförening, gm E. M.	100: —	956. D:o, till kapellet i Pucheng	20: —
948. Sunneränga mfg, gm K. G.	50: —		
949. Syskonringen i Flisby, gm d:o	150: —		
950. Bråbo jungfrufören., gm E. L., Bo-hult	300: —		
951. Till missionen av »Okänd passage-rare», gm B. G., Härnösand	2: —		
952. B. E. D.	8: —		
953. L. M. F., till Frida Prytz och Maria Nylins underh.	900: —		
954. A. O., Norderön	30: —		
957. Juniorfören. i Sjötorp, resebidrag	5: —		
958. Koll. i Ljungby kyrka 21/6	23: 35		
959. D:o i Ljungby missionskyrka 21/6	13: 65		
960. Sparb.-medel från Ljungby syfören., gm E. S.	7: —		
961. A. K., Stensjön	30: —		
962. Koll. i Åhus kyrka den 26/6	180: 19		
963. Vid Offerstunden på Solbacken, Åhus, d. 27/6	651: 15		
964. »Tack för Åhusmötet»	130: —		
965. Frivilliga offer för missionen, gm G. S., Gisselås	12: —		
966. Fil. 4: 4, till C. Bloms underh.	100: —		
967. Ebr. 4: 16, till R. Andersons underh.	100: —		

Kr. 10,602: 56

S. M. K:s Pensionsfond.

848. Onämnd	500: —
968. 2 Mosebok 35: 5	50: —

	Kr 550: —

Särskilda ändamål.

830. S. J. Örebro, till Li Pao-lo's underh.	400: —
831. D:o till fru Kao's d:o	200: —
839. K. B., Östersund, till Hanna Wang att anv. efter gottf.	12: —
847. »Svensk kvinna», till Ida Ringberg för någon kineskvinna	20: 25
882. Fr. barnen i Kläckeberga, till barnen i Kina, gm J. N.	10: —
883. Vänner i Tålebo, till evang. Yuen Yuin-cheng underh.	35: —
884. Ps. 33: 18, 19, till Maria Pettersson, att anv. enl. översensk.	20: —
899. I. A. A., Figeholm, till d:os barnh., gm B. W.	20: —
900. Skolbarnen i Knislinge, Vanås, till Hanna Wang, för barnverksamh.	6: 50
901. A. G., Malmö, till evang. Wei Dien-chen o. Siao Hsi kao's underh.	250: —
902. Alingsås missionsförsaml. syfören., för en gosses underh.	75: —
917. Skolbarnen i Overbyns skola, till Hanna Wang, att anv. efter gottf.	6: —

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvideras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: "**Sinim**", Stockholm.

Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokontonr: **502 15.**

INNEHÅLL:

Jesus allena. — S. M. K:s Bibel- och Ungdomsvecka i Åhus. — August Berg. — Från Red. och Exp. — Från Missionärerna. — På Kinafärd. — S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor. — Redovisning. — Missionstidningen Sinims Land.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

JESUS VÅR FÖREBILD.

»Den som säger sig förbliva i honom, han är ock pliktig att själv så vandra som han vandrade», skriver aposteln Johannes i sitt första brev. Därmed har han sagt, att Herren väntar av sina lärjungar, att de skola i hela sitt liv och sin umgängelse vara lika sin Frälsare. Och Herren Jesus förlägger själv detta krav till den del av vårt väsende, som är dess djupaste grund, nämligen förmågan att kunna älska. »Ja, såsom jag har älskat eder, så skolen ock I älska varandra», säger han. (Joh. 13: 34). Att älska så som Jesus älskade det betyder död åt själviskhetens liv, åt egennyttans liv. Det betyder ett liv, som giver, som offerar, som ömmar med hjärtats fulla rika barmhärtighet, som lyfter, som bär andra och deras bördor, deras lidande och nöd ända in i det yttersta. Att älska som Jesus älskade och detta ej sporadiskt utan ända intill änden. Ingenting mindre väntar Herren av de sina.

Vidare i fråga om vårt tjänande framställer han sig själv som vårt föredöme. Jag är här ibland eder såsom en tjänare, säger han till sina lärjungar (Luk. 22: 27), och i Joh. 13 visar han dem på ett påtagligt sätt arten av sitt tjänande, tjänandet i dess mest självutgivande form och säger: »Jag har givit eder föredöme för att I skolen göra så som jag har gjort emot eder.» Herren Jesus vill hos sina egna se detta tjänande sinne, och han vill se det i handling och det emot sådana som förefalla oss motbjudande, ja, emot fiender. »Ja, på honom, som har utstått så mycken gensägelse av syndare, på honom mån I tänka, så att I icke tröttnen och uppgivas i edra själar» (Ebr. 12: 3).

Människorna i världen äro nedtyngda av nöd. De se sig om efter hjälpare. På världens allfarsväg ligga de hjälplösa, misshandlade av den grymme själarövaren, ack, den barmhärtige samariten är alltför sällsynt.

Och även ibland Herrens trogna gives det många själar som gå där tryckta och betungade. Finnes någon kärlekens tröst — finnes någon hjärtlighet och barmhärtighet, frågar aposteln.

Vi ha bilden av Herrens tjänare tecknad så klart i skriften, och den bilden är given åt oss att efterlikna. »Varen så till sinnes som Kristus Jesus var, han som var till i Guds-skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud som ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänarskepnad när han kom i människogestalt och ödmjukade sig själv etc.» Herren ställer kravet högt på de sina. Och hans Ande går djupt rannsakan-de in i vår själ. Ja, han går så långt i sin fordran, att han säger: »Varen alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig.» Redan till Abraham säger han: Jag är Gud allsmäktig, vandra inför mig, och var fullkomlig. Men skola vi fatta detta från synpunkten av ett krav allenast? Ett krav så stort som detta skulle där det upptogs på allvar av en själ verka djupt förkrossande och leda till förtvivlan. Ett krav är det, och må vi aldrig pruta av något på dess allvarliga fordran. Men få vi ej också se dess innebörd från den sidan, att det är ett mål Herren ställt för oss att fara efter. Aposteln talar här dyrbara ord: »Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag far efter att vinna det, eftersom jag själv har blivit vunen- nen av Kristus Jesus.» Han kände sin brist och ofullkomlighet, men han tog fasta på att han fått en hjälpare som förmådde föra honom fram till målet:

»Han som kan till fullo frälsa dem, som genom honom komma till Gud.»

Detta är evangeliets budskap till oss, som längta efter att kunna leva som Guds barn i denna värld. Och vi få uttala vårt hjärtas längtan så som Augustinus gjorde det: »Begär vad du vill, men giv sedan vad du begär.» Vi ha en Gud som ställer stora krav på oss, men ock en Gud vars nåd och gåva är oändligt mycket större än hans krav. Låt oss sträcka ut handen och taga emot gåvan. Låt oss fatta Hjälparens uträckta hand, att han må leda oss in i sin fulla sanning.

Hur skall det ske? Vi ha fått framställt för oss Jesu bild att efterlikna. Hur skola vi då nå fram till att likna Jesus? Det heter om Moses, att då han hade varit med Herren på berget, sken hans ansikte med en glans så stark, att han måste skyla det med ett täckelse. Det var umgänget med Herren, som gav honom denna härlighet. Ha vi ej också samma möjlighet. Vi hava fått vårt tillträde till nådens tron, vi hava fått vår rättighet att ha vår gemenskap med Fadren och med hans son Jesus Kristus. Han vill bo i oss och vandra i oss. Han vill verka i oss både vilja och gärning. Han vill vara vår fullkomlige Frälsare. Således kunna vi ha hopp, då vi få sätta vårt hopp till honom.

Låt oss då flitigt begagna oss av vår förmånsrätt att få leva nära vår Frälsare, att få umgås med honom i ordet och i bönen, att vara i det fördolda med honom, så att det må synas i det uppenbara, att det må kunna sägas om oss, det som sades om

Jesu första lärjungar: »De kände igen dem, att de hade varit med Jesus.»

Under Herrens fostrande hand kan »en gudsmänniska bliva fullt färdig». I Moses liv se vi vad Herren i det styc- ket kan göra. Moses, som var snar att förgå sig i vrede såsom då han dö- dade egyptiern, blev till slut så sakt-

modig, att det vittnesbördet gives om honom i skriften: »Men mannen Mo- ses var mycket saktmodig, mer än någon annan människa på jorden.» Herren förmår att fullkomligt frälsa varje själ, som förtror sig åt honom.

Erik Folke.

NATHAN SÖDERBLOM.

På söndagens afton den 12 sistlidne juli avsomnade ärkebiskopen doktor NATHAN SÖDERBLOM. Om hans enastående betydelse för den svenska kyrkan och hela vårt svenska folk be- höva vi ej nu mycket orda. Missionen bland icke kristna folk visade han all- tid ett varmt intresse, och han berät- tade en gång, att han följde Svenska Missionen i Kina med särskilt intres- se. Hans mor hade nämligen varit en trogen vän till Svenska Missionen i Kina, och ärkebiskopen hade därför från barndomen läst Missionstidningen Sinims Land. Hans gärning har på flera sätt gjort sig förnimbar i hela samtidens liv. Många äro vittnesbör- den därom, och tidningarna ha sedan ärkebiskopens frånfälle givit rika ut- tryck därför. Saknaden efter honom blir därför utan tvivel mycket stor, och många äro de som sörja hans bortgång.

I sorgen och saknaden blandar sig emellertid tacksamhet för vad Gud gi- vit genom honom. Hans liv var ett rikt liv, ty Gud hade givit honom sto-

ra och rika gåvor, som han outtrött- ligt begagnade. Gärna gav han ut vad han fått. Mången mottog därvid intryck och minnen för livet. Hans livsgärning skall förvisso länge bära frukt.

Då jordelivet närmade sig sitt slut förunnades honom nåden att bära vittne om det eviga livets underbar- het och verklighet. Inför döden bad han: »Lär mig min dag fullända Ditt namn, o Gud, till pris och tro, vad helst må hända, att du är god och vis. Du värdes hos mig vara i allt mitt levnadslopp och, när jag hän skall fara, tag själen till dig opp», samt tackade: »Nu dig tackar allt mitt hjärta, Jesu, för din myckna nöd, för din ångest, för din smärta, för ditt kors och för din död. Ja, för allt det bittra, svåra, som du led för synder våra. Pris och ära vare dig, Herre, Jesu, innerlig.»

»Må jag få dö de rättfärdigas död, och blive mitt slut såsom deras.» (4 Mos. 23: 10.)

Missionshögtid i Arjeploug.

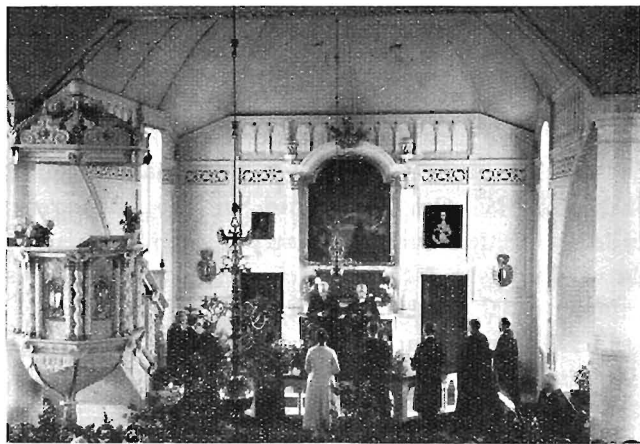
Arjeploug, det namnet hade vi nämnt många gånger, sedan den dag i juni 1929, vi första gången träffade samman med Thyra Lindgren på Bibel- och Ungdomsveckan i Skellefteå.

Och nu 1931, den 12 juli, skulle vi få vara med om den stora högtiden, Thyra Lindgrens avskiljning, just i detta Arjeploug.

Vi, som fingo den stora förmånen att resa dit upp för denna högtid, började att

verkligen i Arjeploug, det var vad vi frågade oss gång på gång.

I prästgården, som ligger på en liten höjd strax intill kyrkan, blevo vi varmt välkomnade och fingo känna oss hemma från första stund. Att det var mer än vanligt livligt på Arjeplougs kyrkplats, det kunde även en främling förstå. Där kommo åkande och gående hela natten emellan fredag och lördag. Men natt, är det natt i Lappland på sommaren? Dessa under-

Fröken Lindgrens avskiljning i Arjeplougs kyrka.

känna något av högtidsstämning genast vi kommo på tåget i Stockholm. Våra tankar gingo i förväg dit upp, och vi fingo utbedja av Gud välsignelse över den stundande högtiden. Regnade gjorde det så gott som hela resan, men då vi gingo av tåget i Arvidsjaur på kvällen, var det vackert väder, och vi hade en härlig bilfärd de nio milen fram till Arjeploug. Det var en syn, som vi väl aldrig skall glömma. Solen gick ned, vi sågo skimret breda ut sig över Hornavans vatten, och en sista stråle föll på den vackra kyrkan, som står på en udde ute i sjön. Innan bilen stannade, fingo vi höra någon ropa: »Välkomna till Arjeploug», och där stod »Arjeplougsflickan» och tog emot oss. Hennes ögon strålade av glädje, och vi som kommo voro nog ej mindre glada. Äro vi

bara ljusa nätter, då man ej vet, om det är afton- eller morgonrodnad som synes på himmelen. Det är så underbart, och man blir betagen av det storartade i skuggor och dagrar och av allt man ser i denna storslagna natur.

Tredje Böldagen, missionsdagen, firas som särskild »kyrkhelg», däruppe. Då kommo lapparna från fjällen också ned för att få fira högtid med den övriga församlingen. I kyrkan var predikningar flera gånger på lördagen och även i missionshuset hölls möten på kvällarna. På lördag e. m. var konfirmation. Den gamla vackra kyrkan var klädd med björkar och blommor och fylld av folk. I mångas ansikten kunde man läsa den stora glädje de kände över att de fingo vara med i Herrens hus denna stund. De långa av-

stående göra det ju ej möjligt för dem att komma ofta, och därför är glädjen stor, då det kan ske. Arjepluogs församling sades vara större, än Skåne och Blekinge tillsammans.

Söndagen gick in med strålande sol. Kyrkoherde Svensson hade högmässan på f. m. och sedan kl. 6 på e. m. ägde Thyra Lindgrens avskiljning rum. Det var en gripande högtidsstund. Kyrkan var fullsatt och ibland denna stora skara voro även syskon och vänner, som kommit ända från Skellefteå och kringliggande trakter, ja, ända från Stockholm voro två vänner med. Missionsföreståndare Folke jämte kyrkoherde Svensson trädde inför altaret, och där talade missionsföreståndaren till den unga missionären utgående från Jer. 33: 3. Kärleksfullt och allvarligt framhöll han vad som kommer att möta henne både av svårigheter och glädje. Men han, som kallat och utvalt, han är den, som i allt skall hjälpa. »Ropa till mig, så vill jag svara dig och förkunna för dig stora och förunderliga ting, som du icke känner». Det är en särskild stor glädje att se och höra vår älskade missionsföreståndare vid missionärsavskiljningar. Han talar av egen erfarenhet, han vet hur hård kampen kan bli både inom och utom den unge missionären, men han kan också visa på Jesus Kristus och hans segerkraft.

Det var ljudlöst tyst i kyrkan denna stund. De som assisterade lämnade sina bibelord till henne, som så under bön och händers påläggning invigdes för missionskallet.

Gud vare tack för sådana stunder. De göra livet rikare och Guds kärlek än underbarare.

En kamrat till fröken Lindgren sjöng en Davids psalm vid avskiljningen. Vi äro henne mycket tacksamma därför.

Efter avskiljningen fingo vi vara med om nattvardsgången. Först gingo barnen och deras konfirmeringslärare fram till Herrens bord och sedan de allra flesta, Iror jag, som voro i kyrkan. Då jag såg svenskar och lappar om varandra vid nattvardsbordet, tyckte jag mig få en

aning om hur det skall bli en gång, då de samlas från alla folk och stammar till Lammets bröllop.

Innan denna dag gått till ända, fingo vi samlas i missionshuset för att tillsammans tacka Gud. Vi hade fått taga emot kärlek i Arjepluog och sett underbar offervillighet, men denna kväll skulle vi få se offerkärlek på nytt. Där togs nämligen upp en stor offergåva för fröken Lindgrens utrustning. Aldrig glömma vi denna stund och den innerliga gemenskap som vi då kände med dessa vänner.

Gud välsigne Arjepluogs församling, dess kyrkoherde och var och en av dem, som av kärlek till Gud äro villiga att gå med in i missionsgärningen. Vi tro, att de i förbön skall bära fram sin missionär inför Gud dag för dag. Gud hjälpe dem därtill.

Lisa Blom.

Mina intryck från Steningeveckan.

Steninge. Huru ljuvligt klingar inte det ordet i våra öron. Hur många underbara minnen och andaktsfyllda stunder äro inte förknippade med det namnet. Steningemöten och mission höra samman, och för dem, som en gång bevisat ett sådant möte, bli dessa två deras käraste böneämnen.

Det var med stor undran, men på samma gång med stora förväntningar, som jag for till Steninge. Mycket hade jag hört berättas om dessa möten och mycket hade bedits enbart för detta möte. Därför hade jag stora förväntningar. Och vad fick jag uppleva? Jo, jag vågar säga, att jag fick mer än vad jag någonsin kunnat drömma om. Gud riktigt överöste oss med sin nåd och kärlek från första stunden, och vi förnummo, på ett underbart sätt, att han var oss nära. Man kände att gemenskapen med Gud blev allt innerligare för varje dag, och man kände sig ett med honom och med varandra. Ätminstone var det så för oss unga.

På samma gång var det som om Gud hade velat ge oss kraftig påminnelse om sin godhet, makt och härlighet och framför allt om sina gåvors riklighet. Det var som ville han säga: »Sen I icke, vad jag förmår, I klenrogne? Utbed Eder mera, så skall jag giva Eder mera!» Ja, jag tror att var och en kände sin litenhet inför den Våldige under dessa dagar. Många av oss, jag tänker då särskilt på oss yngre, fingo på Steninge genomgå en för livet nyttig lektion i Andens skola. Gud är god och hans kärlek är stor. Ja, det var på många underbara sätt, som Herren

Så samlades vi då för första gången i den lilla högtidssalen nere vid slottet, där vi under veckan skulle ha våra möten. Missionsföreståndare E. Folke höll ett välkomstanförande, däri han särskilt betonade, att vi skulle känna oss som helssyskon, och att vi ej kommit hit för att kritisera varandra utan tvärtom för att älska varandra.

Missionsföreståndaren fortsatte omedelbart att på ett medryckande sätt tala över ämnet: arvingarna, arvet och testamentet. Nog minnas vi alla, hur talaren särskilt stannade inför oss såsom ansvariga arv-

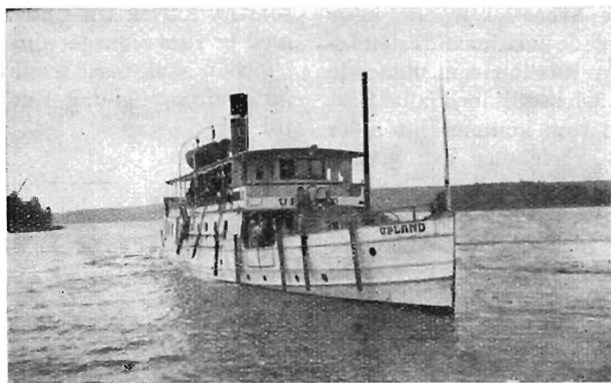

Foto: Lisa Molin.

Ångaren Upland närmar sig Steninge brygga.

uppenbarade sig för vår inre människa, och stor tacksamhet känna vi för dessa tillfällen.

Stunderna på Steninge voro så många, att det är alldeles omöjligt att återgiva alla, men det är några, som jag särskilt ville framhålla.

Det var kärlek, som kom oss till mötes redan från första stunden, när vi nere på bryggan mottogos av vårt blivande värdfolk, missionssekr. Martin Lindén och fröken Lisa Blöm, allmänt kallad »Storemor». Den, som för första gången kom till Steninge gick helt säkert med undran hur den första måltiden i »Kinaslottets» stora matsal skulle bli. Men där var det hemtrevnad och gemytlighet, som mötte oss överallt. Kort och gott: man kände sig hemma, vilket visade sig i ännu högre grad under veckans lopp.

tagare till ett arv, det eviga livet, vilket Gud har i beredskap åt dem, som äro villiga att tjäna och lyda honom. För att detta arv skulle bli giltigt gav oss Gud sin Son, Jesus Kristus, som gick i döden för oss och efterlämnade åt oss ett testamente. Han är panten på arvet. Äro då vi, som av Guds stora nåd blivit delaktiga av det eviga livet, villiga att med glädje mottaga det? »Det är kanske svårt för er unga», yttrade talaren, »att sätta er in i, vad evigt liv är.» För att vi något lättare skulle kunna sätta oss in i detta, berättades, hur en gammal kines en gång utropade: »Jag har fått evigt liv, evigt liv, evig tillväxt, intet åldrande.»

Efter denna givande och belysande utläggning vidtog presentationen, som ombesörjdes av M. Lindén och »Storemor», frö-

ken Lisa Blom. Under denna akt förekommo många roliga och kvicka repliker.

Med stor tacksamhet till Gud minnes jag också bibelstudierna, som leddes av sekr. M. Lindén. Under inledningen uppehöll han sig huvudsakligen vid fullkomlig glädje i Gud. Och det gjorde han på ett sådant sätt, att det kom oss alla att känna behov av detta. I fortsättningen rörde vi oss om gemenskap med Gud. Grunden eller möjligheten för gemenskap med Gud, yttrade talaren, är att Jesus uppenbarades, d. v. s. att han kom hit ned till oss.

nog fingo vi många lärdomar av bibelstudierna, och må vi blott få nåd att kunna omsätta dem i praktiken.

Ett par dagar hade vi förmånen få äga dr Karl Fries ibland oss. Det föredrag som han höll var kallat: Något om nutida rörelser. Talaren varnade oss framför allt att ej falla i missmod över de rådande förhållandena ute i världen och gav oss som ett motgift 2 Kor. 9:1—17.

En för mig dyrbar stund var, när vår kära Lisa Blom på fredagen talade över ämnet: Guds gåvor skänkta åt oss i nu-

Deltagare i mötet på Steninge 1931.

Foto: M. Lindén.

Bibelstudierna voro mycket givande, men på samma gång så omfattande, att det är svårt att här återgiva dem i detalj. Dock må nämnas det tillfälle, då det talades om gemenskap med Gud, som är kärlek. Gemenskap med en sådan Gud förpliktigar till någonting. Vi ha förpliktelse, dels inåt, dels utåt. Av de förra stannade vi inför 3: lev genom Kristus, älsken varandra och bekänn den Kristus såsom Guds son! Talarens framställning blev ej något tyngande krav. Han framhöll särskilt att vi skola älska varandra. Men det får inte vara en självvisk kärlek utan en kärlek, som behagar Gud, en tjänande kärlek. Må vi komma ihåg, att Jesu kärlek gällde alla. Böra icke vi då älska alla dem, som han älskar? — Ja,

tiden. Vi äro pliktiga att tacka Gud för alla gåvor vi få mottaga och icke minst för en av de största vi fått: missionen. Vi böra även känna oss tacksamma för dem, som äro villiga att gå ut i hans tjänst. Vi uppmanades även att tänka på alla föräldrar, som offra sina barn. Och hur tacksamma böra vi inte vara för den nåd Gud har berett oss, att vi få inrikta oss på bönekamp för dem därute. Den största gåva vi personligen kunna äga är Herren Jesus. »Detta är», sade talaren, »en gåva, som behöver basunas ut i denna tid kanske mer än någonsin.» Det var även gripande att höra Lisa Blom berätta om huru underbart Gud hade fyllt alla behov i S. M. K.

På lördagen höll missionsföreståndaren

ett mycket fängslande och intressant föredrag över ämnet: Vår uppgift som kristna och missionsvänner. Våra uppgifter äro mångfaldiga. Talaren stannade särskilt inför några av dem. Han gav oss först en uppmaning att ständigt förbli vakande. Här ha vi en dubbel uppgift. Det gäller först att vaka över oss själva, så att ej själafienden får makt med oss och att sedan vara, som det står i Sak. 3, vaktare i Guds gårdar, vakta dem för vanhelgande. En annan maning, som ställdes till oss alla, var maning till uthållig-

Vid ett tidigare tillfälle talade missionsföreståndare E. Folke om missionsläget i slutet av 1880-talet och nu. Han påminde oss om den hastiga utveckling, som försiggått inom missionen. Orsakerna här till tillskrev talaren Guds dolda källådror. Därigenom att hjältar i Guds här kämpat och bedit i det fördolda, och varit som kraftcentra för missionen har arbetet kunnat gå framåt, och man kan förvisso säga, att under ha skett. Det synes talaren som om missionsläget nu befunne sig i en dalsänka och man kan med

Deltagare i mötet på Åhus 1931.

Foto: M. Lindén.

het i bön. I denna yttersta tid är det, som om en ny besättelse, liknande den på Kristi tid, ville gripa omkring sig i världen. Detta sker på mångahanda sätt, och den synes antaga allt fruktansvärdare former. Hur skall det då gå till att undfly den? Då ha vi blott att i bön förlita oss på Guds hjälp. Talaren uppehöll sig sedan vid uppgifter som föreligga envar, nämligen att alltid vara verksam, att påskynda Herrens ankomst och att invänta den. Det är framför allt nödvändigt för Guds folk att verka och att på samma gång ta sin kallelse med allvar och att fördjupa sig i den på det rätta sättet, ty vår kallelse är vidsträckt.

fog fråga sig, om budbärare skall kunna fostras i denna kritiska tid. Vad man nu behöver är icke framför allt lärda missionärer, utan vad som behöves är vad man skulle kunna kalla själaläkare, som talaren sade. Men Gud, all god gåvas givare, kan fylla även detta behov.

För mig dyrbara och gripande voro de stunder, då missionärerna fru Carlén och fröken Ingeborg Ackzell togo oss med ut till Kina och visade oss vilka oerhörda svårigheter de där ha att brottas med. Men glädjande var att höra missionärfröken Nicholson berätta, hur hon fått vara med om att skörda därute. På tåresådd följer glädjeskörd.

Som ett glatt minne står utflykten till »Skoglunds backe». Det vi denna stund fingo höra genom de vittnesbörd, som där avlades, var nog lärdomar som fastnade. Jag minnes särskilt, att någon yttrade: »Gå ej Gud i förväg, då kan ni lätt skräm- ma bort en människa, som Gud kallar.»

Det för mig heligaste och underbaraste minnet från Steninge var offerstunden. Aldrig har jag känt Gud så nära som då. Och aldrig har jag varit med om en så- dan tacksamhet, som gjorde sig märkbar under bönestunden efteråt. Med stor tacksamhet minnas vi nog också missionärerna Linder och Carlén, som under söndagen visade oss, vad Gud har och vill giva. Detta var tillfällen, då man riktigt kände Guds Andes kraft genomströmma ens själ.

Men allt här på jorden har ett slut och tyvärr även Steningeveckan. Vi voro så framme vid avskedsstunden. Den kommer nog sent att glömmas av deltagarna. Säkert var det med hjärtan överfyllda av tacksamhet till vår kärleksrike Fader som vi åtskildes. Ja, nu är syskonskaran skingrad, och var och en har gått till den upp- gift Gud har givit honom. Men ett ha vi doek gemensamt: bönen. Må vi aldrig glömma, att vi äro kallade till bönekäm- par, och att vi utgöra en länk i den stora kedja, som har sitt fäste i himmelen. Låt inte din länk falla bort!

A. H.

Sekine Sandberg 60 år.

Den 23 innevarande augusti fyller S. M. K:s missionär, fru *Sekine Sandberg* 60 år. Hon föddes nämligen den 23 aug. 1871 i Stavanger, Norge.

Redan tidigt drogs hon till Herren och hennes tankar och håg vändes till missionen, särskilt genom moderns inflytande. Vid ungefär 15 års ålder kom fru Sandberg till full frälsningsvisshet. Hennes mor hade strax förut fått hembud, men hennes omsorg om sitt barns frälsning bar frukt. Missionskallelsen kom nu med förnyad klarhet, och Gud visade tydligt att den gällde Kina.

Fru Sekine Sandberg.

Vid 18 års ålder insände fru S. ansökan om inträde vid Mrs Baxter's missionskolan i London, men fick till svar, att hon var för ung och därför måste vänta ett år. Hon genomgick under denna väntetid en kurs vid en missionskola i Laurvik, och avreste sedan till London. Hon ingick där efter en tid såsom medlem i d. s. k. »Gospel Union» och fick sitt arbetsfält i östra London. Hennes arbete där bestod i husbesök samt deltagande i evangeliska möten. År 1891 utsändes hon som missionär till Kina och den 13 april 1895 ingick hon äktenskap med missionär J. Th. Sandberg.

I Kina har det förunnats fru Sandberg att en lång tid med värme och nit deltaga i missionsarbetet. Förutom arbetet för att bibringa kvinnorna i allmänhet kunskap om Frälsaren och den frälsning han berett oss har fru S. särskilt ägnat sig åt uppgiften att söka nå ämbetsmännens fruar med evangelium. Hon har också fått gåvan att i tal och skrift kunna levande skildra missionsgärningen samt har därför kunnat vara ett medel för att föra missionens talan och göra den till en hjärtesak för missionsvännerna i hemlandet.

Sedan år 1926 har missionärsparet Sandberg vistats i Sverige och har nu sin huvudsakliga arbetsuppgift inom Bergviks församling, där missionär Sandberg är

komminister. En stor del av hjärtat är dock alltfört kvar i Kina, och de stå kvar i den allra innerligaste gemenskap med Svenska Missionen i Kina. På högtidsdagen hava vi alltså rik anledning att tacka Gud för vad han givit genom denna sin tjänarinna samt att över henne nedbedja välsignelse från Gud för dagar som komma. Blive såväl högtidsdagen som framtiden ljus och välsignelserik! *M. L.*

Karl Fries 70 år.

Doktor Karl Fries.

Den 8 sept. passerar Svenska Missionens i Kina ordförande d:r *Karl Fries* 70-årsgränsen. Trots denna höga ålder finna vi honom vara en man i sin fulla kraft. Han förmår ännu med samma vigör som alltid med vaket och varmt intresse taga del i verksamheten inom de områden, där han under en så lång följd av år gjort sina värdefulla insatser.

D:r Fries är i hela världen känd framför allt som kämpen för Guds rike. För ungdomens förande till Kristus har han som få offrat tid och krafter. K. F. U. M. i Sverige har i honom ägt en duglig, framgångsrik och högt uppskattad ledare. Hans värde som ungdomsledare visas bäst därigenom att han blev kallad att vara K. F. U. M.-Världsförbundets generalsekreterare, vilken post han med outtröttlig nit beklädde under fem års tid.

Den yttre missionen har icke mindre ägt och äger d:r Fries varma intresse. Redan som ung student var han en av dem som bland universitetsungdomen förde missionens talan, och han blev en av stiftarne av Student-Missionsföreningen i Uppsala år 1884. När år 1895 den första kristliga studentvärldskonferensen hölls i Vadstena, stod han i ledningen för denna, och då under samma konferens Kristliga Studentvärldsförbundet bildades, kallades han till dess ordförande, samtidigt som d:r John R. Mott valdes till sekreterare. I tjugofem år skötte d:r Fries denna krävande uppgift. Och då år 1912 det Svenska Missionsrådet bildades, kallades han till ordförande. Han fick där glädjen att knyta och stärka enhetens band mellan våra svenska missionsorganisationer, varöver vi haft så rika anledningar att tacka Herren. Vid sin avflyttning till Genève lämnade han denna post.

I Svenska Missionen i Kina ha vi varit lyckliga nog att få äga honom som aktiv medarbetare nästan ända ifrån missionens begynnelse, dels som medlem i kommittén och som vice ordförande och nu sist som ordförande. Den insats d:r Fries gjort i vårt arbete har varit mycket stor. Hans grundliga insikt i missionens gärning förvärvat genom tragna studier såväl som genom aktivt samarbete under en så lång följd av år med män som ingående sysslat med missionens problem och icke minst genom den personliga förbindelse med ledande infödda kristna i alla länder han stått uti samt genom de rika tillfällen han haft att under sina vidsträckta resor se missionsarbetet på nära håll, allt detta har gjort, att hans insats uti missionen icke blott varit utan alltjämt i stigande grad fortfar att vara av största betydelse, och vi vilja därför av hjärtat bedja missionens Herre ännu länge giva oss den nåden att få behålla vår Broder i våra led, detta så mycket mera som det närvarande läget på missionsfältet är så allvarligt, ja, kritiskt. Och må på denna d:r Fries högtidsdag av oss alla hembäras tacksgelse vid tanken på allt det goda Herren genom sin tjänare givit oss. *E. F.*

FRÅN

 REDAKTION och EXPEDITION

Familjenytt.

Åt missionärsparet *Morris* och *Carola Bergling* föddes den 23 juni en son, *Rolf Hubert Morris*. Vi uttala vår varma lyckönskan och anbefalla hela familjen åt missionsvännernas kärleksfulla hägkomst.

Hemkommen missionär.

Svenska Missionens i Kina missionär, fröken *Minnie Nicholson* anlände till hemlandet den 10 sistlidne juli. Vi hälsa henne varmt välkommen till Sverige och önska att hon under Sverigevistelsen må bli välsignad och till stor välsignelse.

Missionärsavskiljning.

Söndagen den 6 nästkommande september komma v. G. fröknarna *Birgit Brandin-Olsson* samt *Margaret Linder* att i Betesdakyrkan i Stockholm avskiljas till Svenska Missionens i Kina missionärer. Vidare meddelande härom kommer att göras genom annons i Svenska Morgonbladet, Svenska Dagbladet och Nya Dagligt Allehanda.

Utresande missionärer.

Ej mindre än fyra av S. M. K:s missionärer komma v. G. att i september anträda resan till Kina. De äro: Missionär *L. Hugo Linder* samt fröknarna *Thyra Lindgren*, *Birgit Brandin-Olsson* samt *Margaret Linder*. Båten beräknas avgå från Genua den 15 sept., och vi anbefalla dem alla åt missionsvännernas kärleksfulla hägkomst i tacksägelse och förbön.

Ny broschyr på S. M. K:s Förlag.

En ny broschyr har utkommit på S. M. K:s Förlag. Den heter »Wong Dans hjältemod» och är översatt från engelskan av W. M. B. Broschyren, som är synnerligen intressant och välskriven, lämpar sig väl för ungdom och kostar endast 35 öre. Rekvirera den från Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, Stockholm.

Ny missionsarbetare.

Thyra Lindgren.

Såsom meddelas på annat ställe i dagens nummer av vår tidning avskildes den 12 sistlidne juli lärarinnan fröken *Thyra Lindgren* till Svenska Missionens i Kina missionär. På grund härav hava vi nu glädjen införa hennes bild samt presentera henne för tidningens läsare.

Fröken Lindgren föddes den 8 juli 1896 i Umeå landsförsamling. Hennes tidigaste barnår förlöto i ett gudfruktigt och lyckligt hem, där fadern bl. a. sökte fostra sitt barn till att offra det bästa åt Gud, och där grunden hos fröken Lindgren lades till en längtan att få gå ut som missionär.

Snart blev det sorg i det förut så lyckliga hemmet. En syster dog först. Så fick fadern hembud och några år senare även modern. Men även vid de kätars gravar talade Gud om hedningarnas nöd. Det kändes för fröken Lindgren då så svårt att tänka på hedningarna, som måste dö utan att veta något om Herren Jesus och om hur högt han älskade dem.

Fröken Lindgrens egen väg har ock varit en lidandesväg, särskilt på grund av sjukdom. I denna nöd har emellertid också Guds direkta ingripande mer än en gång kunnat skönjas. Härliga bönesvar har hon tillsammans med förebedjande

vänner, särskilt inom L. M. F., fått uppleva.

Under Svenska Missionens i Kina Bibel- och Ungdomsvecka i Skellefteå sommaren 1929 blev det klart för fröken Lindgren, att Gud ville sända henne till Kina. Hon hade lärt älska sitt arbete såsom lärarinna i Arjeppluog; hennes första missionskärlek gällde också Afrika, men i ensamhet på knä inför Gud fick hon nåd att säga: »Herre, vill Du sända mig till Kina, så är jag villig att gå.» Kampen inför missionskallelsen var genomkämpad, och Gud har sedan dess undanröjt hindren samt låtit sin tjänarinna få erfara, att lydnad medför välsignelse.

Den 15 sept. berättar fröken Lindgren att i sällskap med missionär Hugo Linder samt fröknarna Birgit Brandin-Ölsson och Margaret Linder få avresa från Genua på väg till Kina. Vi anbefalla henne samt de övriga resenärerna åt missionsvännernas hågkomst i tacksägelse och förbön.

M. L.

På Kinafärd.

Av Morris Bergling.

(Forts.)

Nu se vi en änka, som står framför gravdörren och knackar på. Det ser ut som om hon väntade, att den bortgångne skulle svara därifrån. Hon är klädd i en utsökt vacker sjal. Varje detalj i dess mönster är omsorgsfullt inarbetad i marmorytan och själva dammet, som lagt sig över gruppen, framhäver skönhet i linjer och veck.

Vi passera ett annat konstverk. En döende ung man reser sig på sin ena arm. Hans redan döda syster visar sig i en uppenbarelse, klädd i en krona av rosor. Hon har kommit för att föra sin broder på vägen till himlen. Golvet är bestrött med blommor, och två små änglar med sorgsna ansiktsuttryck utsläcka »livslågan», symboliserad i en fackla, som de vända mot marken.

Ater gripas vi inför den drastiska realism, som ibland kommer till synes. »Det

Från Camposanto i Genua. Ett gravmonument i form av en änka, stående framför gravdörren.

eviga dramat» är Livets kamp mot Döden. En ung kvinna ses vrida sig i förtvivlan för att komma loss ur Dödens kraftiga grepp om hennes hand. — En helt annan syn på döden visar den grupp, där Själén med längtan sträcker sig mot höjden, under det keruber komma henne till mötes i rymderna.

Mitt i all denna förfinaade och detaljerade konst påträffa vi vid en grav de enkla, rena, klara linjerna av — ett kors. Ett kors utan någon som helst utsmyckning talar ett mäktigt språk. Det är dock till sist det största, den gudomliga kärleken, lidandets, försoningens och förklarings stora och enda symbol. »I detta tecken, skall du segra.»

Slutligen må nämnas en staty över en kvinna, som under livstiden sålt radband och annat smått. Hennes längtan hade

varit att få sig ett monument i Camposanto. Där stod så under hennes bild:

»Genom att sälja korgar, hasselnötter och rostade kastanjer vid vallfartsvägarna kring Acquisanta, Garbo och St. Cyprianus, i kamp mot vind, sol och regn för att försäkra mig om ett ärligt levebröd samlade jag också nog för att resa detta monument, vilket jag, Catarina Campodocini, kallad »bondkvinnan», fullbordat, medan jag levde. 1881. — O, I, som här passera, bed för min frid!» En katolska bön om förbön för sin själ.

På återresan från Camposanto mötte vi ännu ett begravningsståg. Denna gång blotade chauffören visserligen sitt huvud men samtidigt pratade han med ciceronen och skrattade. Min tanke gick tillbaka till vad jag som pojke lärt om katolicismen, att den ofta sitter på ytan.

En protestant i Genua, som vid flera tillfällen fått sitta i fängelse för sin evangeliska förkunnelse, betygade riktigheten av denna min uppfattning.

Från Chiechow.

Den 28 april 1931.

Kära missionsvänner!

Det är långt emellan vi låta höra av oss. Förlåt vår tystlåtenhet! Dagligen ha vi fått erfarva Herrens trofasthet och omsorg.

Från den 26 febr. till den 7 april hade vi bibelkurs för män och kvinnor här i Chiechow. Männen, däribland en hel del praktiga ynglingar, som börjat söka Herren, voro samlade i gosskolans lokaler och kvinnorna undervisades i den trevliga nyinredda lägenheten för dem på kapellgården. Över 40 kvinnor deltog, men ett tiotal av dem voro ej med hela tiden. Guds Ande verkade synbart på hjärtana. Många rördes till tårar, då de hörde ordet, och ej så få gingo avsides för enskild bön under fristunderna. Den som begynt ett gott verk skall ock fullborda det.

Nybörjarna lärde bibelspråk och sånger utantill. De mera försigkomna läste bibeln, en biblisk historia, Kristens Resa m. m. Alla undervisades också i den nya bokstavsmetoden. Några hade lätt att lära, andra voro »omöjliga». Till de senare hörde en yngre kvinna — halvidiot. Hon lärde under hela tiden blott dessa ord: »I himmelen och på jorden finnes endast en stor levande Gud», begynnelseorden i en liten bok, men — under av nåd — hon började bedja Gud om förlåtelse för sina synder. I hemmet säga de, att hon blivit mycket förändrad till det bättre efter kursen. »De fåvitska behöva icke fara vilse.»

Vi hade ock en stump kvinna med. Hon kunde höra litet och lyssnade med stor uppmärksamhet. Rätt vad det var, kom hon i syndanöd, låg sedan ofta på sina knän och grät. Herren hörde förvisso hennes suckan.

Varje f. m. hade jag bibelklass med kvinnorna över olika ämnen såsom: *Gud, Jesus, människan och synden, försoningen, rättfärdiggörelsen, nya-födelsen, evigt liv, evig död, Guds vilja, nåden, bönen, lungan, barnuppföstran* etc. De flesta av dessa ämnen tarvade var för sig två à tre dagar. Och allt behövde en grundlig förberedelse inte minst jag själv. Under mycken hävan och bön gick jag varje gång till klassrummet. Ofta skriade jag i mitt innersta: Herre bekläd mig med kraft från höjden, och medan jag så bad en morgon, sade Herren liksom till mig: Du får det genom *tron*. Hur enkelt! I tron få vi tillägna oss alla Guds löften. En kinesisk lärarinna och tre bibelkvinnor hjälpte till med den övriga undervisningen och alla hade fullt upp att göra.

Efter kursens slut kom stormötet 10—12 april. Pastor Kao från Yuncheng var med och talade med ande och kraft. Åtta personer döptes. Fastän det regnade under mötesdagarna, var kapellet fullt av folk. Kineserna äro annars rädda att vara ute i regnväder, och det är ej att undra på, eftersom de gå i tygskor.

Kvinnoskolan, som förut hölls i samband med bibelkursen, började igen efter mötet. Den kinesiska lärarinnan här hand

om den. *Clara Ni* har kvinnskola på vår utstation *Chingteo*. I skolan för små barn ha vi 47 elever (gossar och flickor), och många flera ville komma, om vi bara kunde ta emot dem, men lärarekrafterna äro otillräckliga.

Tältet är nu iordningställt och skall sättas upp i en by strax utanför staden. Vi bedja att Herren må få ett stort byte där.

I förrgår hade vi åter ett ymnigt regn, lovad vare Gud! Kanske veteskörden ändå kan bli medelmåttig, trots den svåra torkan och blåsten under våren.

Alltsedan okt. i fjol ha vi haft soldatin-kvartering i staden och byarna häromkring. Stackars folk, som måste föda alla dessa trupper och deras hästar. Det är i sanning betungande, men ingen förs opponera sig däremot. Vi äro ju alla så tack-samma att slippa plundring och mord. De sista dagarna ha över 40 smeder varit anställda för att smida 3,800 korta svärd åt soldaterna. Vad detta innebär veta vi ej. Vi få ta en dag, ett ögonblick i sänder. Herren är sköld och skärm. Jag fick just nyss ett sådant trösterikt löfte: »Nu skall intet vapen som smides mot dig hava någon lycka.» Jes. 54: 17.

»Se vi gå uppåt till Jerusalem. Må jorden och dess små (även stora) bekymmer fara. Vi hasta hem, ack till det sälla hem. Där ingen synd och ingen sorg skall vara.»

Min man förenar sig med mig i varma hälsningar till eder alla.

Eder i Jesus tillgivna
Hilma Tjäder.

UNGDOMENS AVDELNING

En dövtum missionär.

Jag satt och slog i alla slags ordböcker en timmes tid för att få fatt på ett krångligt kinesiskt skrivtecken. Då knackade det på dörren. Det var ett välkommet avbrott. — »Stig in.» — Det blir ett väldigt krasande på dörren, stönande och stånkande utan resultat. Många kineser finna våra utländska dörrhandtag lika besvär-

liga som vi deras skrivtecken. Jag öppnade dörren och bad personen stiga in.

Det var en gammal man med vitt skägg. Jag bad honom sitta ned, men i stället gjorde han en djup bugning och lämnade fram en stor röd lapp. Jag svarade med en lika djup bugning och tog emot den som man skall göra, med bägge händerna. — Ack, den var full med besynnerliga skrivtecken. Jag frågade försiktigtvis, vad det rörde sig om. Mannen höll en längre förklaring av vilket jag endast fattade, att jag skulle »komma med» på någonting. Men vad kunde nu det vara? Jo, jag hade ju nyss förut blivit bjuden att vara med om en förlovningsmiddag (då för resten varken fästman eller fästmö, som båda voro skolbarn, voro närvarande). Detta var nog en likadan inbjudan. För att visa att jag förstod, ville jag fråga, om det var son eller dotter som skulle förlova sig. Men vad hette det nu att förlova sig på kinesiska? Lika gott. Jag frågade om det »var» den ärevördiga dottern eller sonen. Mannen slog ifrån sig med bägge händerna och höll en ny längre förklaring, av vilket jag ingenting förstod. Jag gjorde en djup bugning för att överskylda det hela, och sade att jag antagligen skulle »komma med». Bugningar och avsked.

Jag fick tag i bror Martin och fick veta, att den röda lappen var en inbjudan till stormöte i mannens by. — Dagen kom, och vi reste dit. Jag fick rida på en liten åsna och ämnade öva upp språkkunskaperna genom en konversation med åsne-drivaren. Bäst att börja med de mera all-dagliga tingen. Så började jag med att tala om hans familj och släkt. Men det var en besynnerlig kines. Han hade varken barn eller hustru, släkt eller vänner. Han hade till och med aldrig ägt någon far eller mor. Det bedyrade han. Jag övergick till att tala om andra vardagliga ting, men han var lika oförstående. Det var nog en man av rätta sorten, tänkte jag. Han skulle nog förstå livets högre värden, när han intresserade sig så litet för det jordiska. Jag tog alltså upp de

stora, innehållsrika frågorna i livet och nu lyssnade han uppmärksamt. Ja, inte nog med det. Efter en stund tog han själv ordet och lade ut sin syn på saken. Men det var för djupt för mig. Jag begrep det ej. Emellertid sökte jag gissa mig till vad det rörde sig om, och förstod att han med stor takt också börjat med det all-dagliga. Han såg mycket välvillig ut. Sedan övergick han tydligen till det mera djupa. Det kunde jag sluta till av hans ansiktsuttryck, som blevo allvarliga, och hans gester, som blivit livliga och uttrycksfulla. Nu var det tid för mig att ingripa, och så pågick vårt högst intressanta samtal en timmes tid, tills Martin ville rida på åsnan. Deras samtal blev dock trivialt emot vårt.

*

Jesus sade: »Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig; så följ han mig. Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista

det; men den som mister sitt liv, för min skull, han skall finna det.»

Man får försaka sig själv, då man blir missionär. Man är mest lik en dövstum det första året härute, och jag vill lova, att det är prövande. Men jag tackar Gud, att jag får mista livet för hans Sons skull. Jag vill hellre vara härute med veder-värdigheter och många lyten i ett arbete, som jag vet att han kallat mig till, som han förberett och där jag skall få se hans härlighet uppenbarad i fångars förlösning och förvandling till heliga människor, långt hellre detta än att hemma utföra ett kanske behagligt arbete, som Gud aldrig kallat mig till.

Kära unga vänner! Ställen eder stilla till hans förfogande, att han må kunna giva Eder en klar kallelse till ett verk hemma eller till verket härute. — Den som vill bevara sitt liv, han skall mista det; men den som mister sitt liv, för min skull, han skall finna det.

Wilhelm Bergling.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under juli 1931.

Allmänna missionsmedel.			
969. S. S., Östersund, till Hanna Wangs underh.	30: —	1003. Ämmebergskursen, resebidrag.	25: —
971. »Tionde av arbete» gm H. I. Ålgarås 8: 50		1004. Ämmebergs mfg.	10: —
973. K. F. U. K:s Centralfören. till Ing-rid Aspbergs underh.	300: —	1005. M. H., Stensjön.	30: —
974. R. J., Stensjön	5: —	1006. Koll. i Lutherska missionshuset, Ronneby 1/7.	17: 35
975. E. o. J. R—n, till R. Andersons underh.	600: —	1009. Onämnd, Vrigstad.	10: —
976. J. A. H., Sthlm	4,250: —	1010. I. J., Brunflo, till Hanna Wangs underh.	5: —
977. M. P., Joh. 1: 29.	200: —	1011. J. S., Sthlm.	50: —
980. Onämnd, Ps. 23: 6.	30: —	1012. »Tionde».	15: —
981. Calif. Komm., till N. o. O. Styrelius underh.	56: 40	1013. J. v. M., Sthlm.	75: —
982. G. C., Sävsjö	10: —	1014. K. F. U. M:s Södra Distrikt, till Martin Berglings underh.	129: 86
983. H. G., Gbg	10: —	1015. E. Y., Skellefteå, gm S. N.	10: —
984. Missionsinkomst fr. F. S., gm A. J., Köping	80: —	1016. N. S., d:to gm d:to	10: —
985. Offerkuvert från Köping gm d:to	20: —	1017. H. L., d:to gm d:to	25: —
986. »Till Jesu namns förhålligande i Kina»	20: —	1018. En »namnsdagsblomma» gm d:to	1: 50
987. »Onämnd, Dalom»	30: —	1019. Koll. i Kristinebergs kapell, 12/7	20: —
988. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av H. K. Lund	10: —	1020. »Dav. ps. 23»	10: —
989. Koll. vid missionsafton i Yngsjöby	30: —	1021. »En tacksam»	10: —
990. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh.	100: —	1022. O. H., Karlskrona, sparb.-medel.	10: —
991. Svedja syfören.	50: —	1023. G. K., Björköby	25: —
992. T. R., Bureå.	10: —	1024. G. L., offerkuvert, gm H. B., Hova	13: —
994. G. H., Johannelund, sparb.-medel.	1: 69	1025. Chr. J., gm d:to	10: —
995. Koll. i Leksberg.	23: —	1026. H. B., i st. för blommor vid Aug. Johanssons bår	5: —
996. D:to i Lundsbrunn.	23: 06	1027. Offerkuvert I. T. B., gm A. J., Alingsås	10: —
997. Självmums och Husaby Mfg, resebidr.	12: —	1028. Halva koll. vid missionsmöte i Hägerstad	45: 89
999. Stora Bölö Arbetsfören.	40: —	1029. Värna syfören.	75: —
1000. Koll. i Ämmeberg 4—5 juli.	91: 76	1030. J. N., Glemmingebro, »tackoffer till Herren»	15: —
1001. »Ps. 33: 18, 19.»	15: —	1035. A. G. L., Hasslerör, en minnesblomma på A. Gustafssons, Hanneberg, bår	5: —
		1036. De ungas syfören., Astorp	100: —

1037. Visby Femöresfören.	28: 75	1007. »Signes sista gåva», till Hanna Wangs verks., gm N. O., Storhögen	50: —
1038. O. J., Brötjemark	25: —	1008. A. G., Tranås, till M. Ringberg, för verks. på Mienchi station	70: —
1039. Mellersta Distr. av Sveriges K. F. U. M., till Malte Ringbergs underh.	750: —	1032. Onämnd, till Maria Pettersson för barnh. verks., gm H. B., Hova	12: —
1040. N. H., Djursholm, sparb.-medel	94: 95	1033. Huskvarna söndagsskola, till en skolgosses underh.	60: —
1044. Onämnd, tacksam för S. M. K:s bibel- och Ungd.-veckor i Åhus	10: —	1034. A. J. S., Kristinehamn, till d:to	25: —
1045. Drefseryds syfören., Brötjemark	50: —	1041. S. S., Hälsingborg, till Ida Söderberg, att anv. enl. översensk.	10: —
1046. R. H., Sigtuna, sparb.-medel	11: 20	1042. L. K., Klintemåla, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf.	25: —
1047. Koll. i Forssa 19/7	30: —	1043. Söndagsskolan i Tålebo, till evang. Yuen Yuen-cheng's underh.	20: —
1048. Lilla syfören. Magra	150: —	1050. »Födelsedagsgåva», till Maria Nylin, att anv. efter gottf.	100: —
1049. M. H., Magra, till J. Hultqvists underh.	20: —	1051. Skärstads Norra Kristl. Ungd.-fören., till evang. underh.	100: —
1053. »Annie»	10: —	1052. A. E. L., Broddetorp, till Carl Blom att anv. efter gottf.	10: —
1054. N. H., Värnamo	10: —	1061. »Lägerbarnen» till Carola Bergling att anv. enl. översensk.	50: —
1055. E. A., Duvbo, ur sparb.	35: 50	1073. »En vän» till Hanna Wang, att anv. enl. översensk. gm I. P., Gisselås	10: —
1056. »Ps. 5: 12»	300: —		
1057. »Onämnd. till missionärernas utresor»	1,000: —		
1058. Tr. offerstunden på Steninge, 25/7	1,130: 02		
1059. Koll. i Skellefteå bönhus, 16/7	356: —		
1060. Kinalänken, Örviken	50: —		
1062. Kinakretsen, Habo	200: —		
1063. En blomma vid fru I. Stolpes bår, Duvbo	5: —		
1064. Koll. i Piteå, 15/7	235: —		
1065. D:to i missionshuset, Arjeplog, 12/7, till Thyra Lindgrens utrustning	119: 34		
1066. A. B., Ursviken, sparb.-medel, gm A. B., Skellefteå	8: 71		
1067. »En vän i Skellefteå», gm d:to	200: —		
1068. H. A. E., Selja, sparb.-medel gm M. S., Mora	20: 82		
1069. N. N., Dalom, gm d:to	25: —		
1070. C. o. M. B., Yuneberg, »en blomma på fru A. Lundins, Lilltomta, grav»	5: —		
1071. N. L.	20: —		
1072. Koll. i Höganäs, 19/7	70: 30		
1074. G. B., »Tackoffer till Herren»	25: —		
1074. b Ebr. 4: 15, till R. Anderssons underb.	100: —		
1074. c Es. 52: 7, till C. Bloms d:to	100: —		
	Kr. 12,019: 60		

S. M. K:s Pensionsfond.

1031. »Herren känner de sina»	500: —
1074. a »2 Mos. 35: 5»	50: —
	Kr. 550: —

Särskilda ändamål.

970. »Mathildas minne», till Maria Pettersson, att anv. efter gottf., gm H. I., Älgårås	10: —
972. Betels Barnnfg, Malmö, till Pingaus underh.	150: —
978. M. P., Joh. 1: 20, till Barnh. i Sinan	50: —
979. D:to till kapellet i Ishih	50: —
993. L. S-m, Sthlm, till M. Ringberg, att anv. efter gottf.	25: —
998. Vänner på Essgårde, till Carléns skolgossar i Juicheug, att anv. enl. översensk.	23: —
1002. »Ps. 33: 18, 19» till Maria Pettersson, att anv. enl. d:to	20: —
1007. »Signes sista gåva», till Hanna Wangs verks., gm N. O., Storhögen	50: —
1008. A. G., Tranås, till M. Ringberg, för verks. på Mienchi station	70: —
1032. Onämnd, till Maria Pettersson för barnh. verks., gm H. B., Hova	12: —
1033. Huskvarna söndagsskola, till en skolgosses underh.	60: —
1034. A. J. S., Kristinehamn, till d:to	25: —
1041. S. S., Hälsingborg, till Ida Söderberg, att anv. enl. översensk.	10: —
1042. L. K., Klintemåla, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf.	25: —
1043. Söndagsskolan i Tålebo, till evang. Yuen Yuen-cheng's underh.	20: —
1050. »Födelsedagsgåva», till Maria Nylin, att anv. efter gottf.	100: —
1051. Skärstads Norra Kristl. Ungd.-fören., till evang. underh.	100: —
1052. A. E. L., Broddetorp, till Carl Blom att anv. efter gottf.	10: —
1061. »Lägerbarnen» till Carola Bergling att anv. enl. översensk.	50: —
1073. »En vän» till Hanna Wang, att anv. enl. översensk. gm I. P., Gisselås	10: —
	Kr. 870: —
	Allmänna missionsmedel 12,019: 60
	S. M. K:s Pensionsfond 550: —
	Särskilda ändamål 870: —
	Kr. 13,439: 60

Med varmt tack till varje givare!

»Han som icke har skonat sin egen son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?» Rom. 8: 32.

Redovisning över inlämnade gåvor till missionshemmet i Duvbo.

April—Juni 1931.

In natura. N. o. H. H-tz. Kaffe, té, marmelad, saft, apelsiner, karameller. Vänner i Björkeryd gm A. K-n. Påskkägg. G. o. A. S-u, Lidköping, 1 låda bitsocker. F. P. Björklinge, 1 löstäck. F. o. E. M-n, Mörby. Kaffe. G. o. A. S-n, Lidköping, 1 låda bitsocker. Lilltomtavännerna, Charkuterivaror varje vecka.

Kontant. L. S-n, Stockholm 25: —
Onämnd. Duvbo 10: —
gm A. B-n, Källunge 10: —
Onämnd, Duvbo 15: —
F. P. Björklinge 10: —
M. K. Kristdala 10: —
Kollekt, Smålands Taberg 25: —
A. W-d., Skillingaryd 10: —

Med varmt tack till varje givare!
»Du upplåter Din hand, då varde de mätta de med goda gåvor.» Ps. 104: 28.

August o. Augusta Berg.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: »Sinim», Stockholm.

Telefon: 44 59. 54 73. Postgirokontonr 502 15.

INNEHÅLL:

Jesus vår förebild. — Nathan Söderblom. — Missionshögtid i Arjeplog. — Mina intryck från Steningeveckan. — Sekine Sandberg 60 år. — Karl Fries 70 år. — Från Red. och Exp. — Ny missionsarbetare. — På Kinafärd. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Redov.

·MISSIONS·TIDNINGEN·

SINIMS·LAND·

·ORGAN·FÖR·SVENSKA·MISSIONEN·I·KINA·

以
便
以
記
耳

EBENEZER

耶
和
華
以
拉

HEEROD FORSTA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Deltagare i invigningshögtiden samlade utanför Ishih kapell.

J E S U S V Å R F Ö R S O N I N G .

Aposteln Johannes säger i andra versen av sitt första brev andra kapitel: »Han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens.»

I Jesus såsom vår försoning finnes för oss en rikedom av frälsning. »I honom hava vi förlossning genom hans blod, förlåtelse för våra synder, efter hans nåds rikedom», heter det i Efesierbrevet 1: 7, och Petrus påminner oss om det samma, då han säger: »I veten ju, att det icke är med förgängliga ting, med silver eller guld, som I haven blivit lösköpta från den vandel i förden i fåfänglighet efter fädernas sätt, utan med Kristi dyra blod såsom med blodet av ett felfritt lamm utan fläck», 1 Petr. 1: 18, 19. Och då aposteln Johannes riktar sin hälsning till församlingarna i provinsen Asien, manar han dem att tillbedja »honom som älskar oss och som har löst oss från våra synder med sitt blod», Upp. 1: 5. I Jesu försoning ligger för oss återlösning. Där hava vi förlossning. Vilket ljuvligt budskap för av synden tyngda själar.

Jesus kallas i Skriften vår överstepräst, så som den åtagit sig att utföra försoningens verk. Han har framträtt inför Guds tron såsom vår ställföreträdare oss till godo. Ebreeerbrevets författare är särskilt angelägen om att vi skola lära oss känna och värdera honom som sådan. Han säger: »En huvudpunkt i vad vi vilja säga är detta: Vi hava en överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets tron i himmelen.» Han bär ock namnet Guds

Lamm. Han är vårt offerlamm, offerat för oss. »Såsom Lammet som såg ut, såsom hade det varit slaktat», har han fått sin plats mitt i tronen i härligheten.

Självsäger Kristus om sig, att han kom för att giva sitt liv till lösen för många (Matt. 20: 28). Vi märka, att han här använder ett ord, som vanligen betyder: i stället för många. Han, den rene, den helige, har trätt i vårt ställe såsom vår överstepräst och såsom vårt offerlamm, i stället för oss, som genom vår synd voro utestängda från Guds Eden, och som aldrig genom något vårt offer kunde gottgöra vad vi brutit. Att så åtaga sig vår sak, det räknade vår Frälsare som sin härlighet, för det offerade han allt, och sådan finna vi honom än, i samma kärlek, i samma trofasthet.

Av den ordning Herren gav sitt Israel, framgår, att förlåtelsen aldrig kunde vinnas på någon annan väg än genom att ett lamm offerades. Det var ej tillfyllest med bara bekännelse. Ånger räckte icke till, föresatsen att ändra livet ej heller. Den offerande måste själv föra fram sitt lamm inför Herren, han måste där lägga sin hand på dess huvud såsom tecken till att det var hans ställföreträdare. Självs måste han slakta det och därmed bekänna sig själv vara värd döden. Men blodet och fett, sådant som hörde Herrens altare till, skulle omhändertagas av prästen. Allt detta blev till full och salig verklighet, då Herren Jesus blev vår överstepräst och vårt offerlamm.

Vårt offerlamm Kristus blev syndabäraren för oss. »Se Guds Lamm, som borttager världens synd», vittnar Johannes Döparen. Och Petrus betygar: »Våra synder bar han i sin kropp upp på korsets trä.» Ja, han blev syndabäraren ända därefter, att det kan sägas, att han blev gjord till synd för oss. Han fick dricka syndens bittra kalk ända till sista droppen, då han av Guds nåd smakade döden för alla. Han bar vår synd, dess skuld och straff, och han borttog dem så, att, då han får giva sin förlåtelse åt en själ, dess synd är borta för att den aldrig skall komma åter. Den är kastad i havets djup. »Jag utplånar dina överträdelser såsom ett moln och dina synder såsom en sky», säger Herren. Den förbannelsen, som vilar över varje människa, som ej uppfyllt Guds heliga lags omutliga krav, har också vår Frälsare tagit på sig såsom ordet säger: »Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse för vår skull», Gal. 3: 13. »Han har nämligen utplånat den handskrift, som genom sina stadgar anklagade oss och låg oss i vägen; den har han skaffat undan genom att nagla den fast vid korset», Kol. 2: 14.

Sådan är den återlösning och förlösning, som vår frälsare berett åt oss. Och så rikt och fullt är det evangelium som förkunnas för ett fallet släkte och för varje själ som suckar efter frälsning och frid. Och denna återlösning fick sin fullbordning, då han såsom vår Översteprästs efter fullbordat lidande en gång för alla ingick i det allra heligaste i himmelen och där vann en evig förlösning, Ebr. 9: 12.

Och där träder han nu fram inför Guds ansikte oss till godo, Ebr. 9: 24.

Genom Jesu försoning har en rening från synderna blivit utförd (Ebr. 1: 3), en rening som berörde de himmelska tingen (Ebr. 9: 23), en rening som två år våra samveten rena ifrån döda gärningar (Ebr. 9: 14), ja, som renar oss från alla synder, från all orättfärdighet (1 Joh. 1: 7, 9), att Herren sålunda på jorden må vinna ett egendomsfolk, som beflitar sig om att göra vad gott är (Tit. 2: 14).

Jesu försoning medför en fullkomlig trygghet för vår frälsning. Redan innan världens grund var lagd, utvalde Gud oss i honom till att vara heliga och ostraffliga inför sig (Ebr. 1: 4). Sålunda förstå vi, att redan då åtog sig vår löftesman vår sak. Och människans synd, otro och fiendskap under hela gamla testamentets tid kunde ej åstadkomma någon ändring i Guds frälsnings råd. När tiden var inne, led Kristus döden för oss ogudaktiga (Rom. 5: 6). Under över under! Skulle det ej i våra hjärtan väcka lovsång, såsom det ständigt är det outtömliga ämnet för lovsång i himmelen.

Försoningen skola vi aldrig med vårt förstånd kunna fatta. Den är en gåva åt tron. Den som tror på Jesu fullbordade verk äger hela välsignelsen därav. Och det skall behövas en hel evighet att skåda in i detta mysterium. Är det ej detta aposteln ger en vink om, då han säger att Herren skall i de kommande tidsåldrarna bevisa sin nåds översvinneliga rikedom genom godhet mot oss i Kristus Jesus.

ERIK FOLKE.

Nåd för nåd.

Inför den nåd som Herren i vår missionsgärning låtit komma oss till del vilja vi bedja Moses bön: Herre, Herre, du har begynt att låta din tjänare se din storhet och din starka hand, ty vilken är den gud i himmelen eller på jorden som kan göra sådana verk och sådana väldiga gärningar som du? 5 Mos. 3:24. Med djup känsla av tacksamhet märka vi hur underbart rikt Herren nu som alltid förut kommer oss till mötes med nådefull bönhörelse.

Det var med en undrande fråga vi togo upp lönen om förstärkning i våra alltmer glesnande led på fältet. Den frågan trängde sig fram: Skall det verkligen finnas hjärtan villiga att hörsamma Guds kallelse? Det är ju en tid nu, då offersinnet ej är så starkt hos Guds folk, som det tidvis förr varit. Trons vågstycke tveka många inför. Särskilt vågsamt synes det ju vara att ingå i en mission som såsom S. M. K. ej har någon ansvarig organisation bakom sig, utan är enbart och direkt beroende av Guds barmhärtighet. Vågsamt kan det ock synas vara att gå till ett fält så oroligt och därför så farligt som Kina, där tillika pest och hunger låta oss mer än vanligt känna sina hemska verkningar. Men vad ha vi ej dessa närmaste är och isynnerhet under sista sommaren fått vara vittne till! Den ene efter den andre av unga kvinnor och även av unge män kommer och delgiver oss, hur Herren har lagt missionen på deras hjärtan, och detta i ett sådant sinne, att vi känna, att det är Guds Ande som driver och Kristi kärlek som tvingar.

Så ha vi nu, såsom det är Eder bekant, fått börja sända ut nya missionärer och det i en tid, då behovet av missionärer blivit så kännbart och då deras närvaro på fältet är så trängande. Aldrig har nämligen den kristna församlingen därute, prövad som den är, i svår nöd längtat så efter missionärernas hjälp som nu, och aldrig har heller den hedniska befolkningen varit så tillgänglig för evangeliets budskap som nu. »Skörden är mycken men arbetarna äro få. Bedjen för den

skull skördens Herre att han kastar ut» (ordagrant) »arbetare i sin skörd.»

Vi få nu skörda frukten av Guds tjänares arbete i tålmod, lidande och tro som varit våra föregångare i verket. Må vi ej draga oss undan den heliga kallelse som nu på nytt kommer till oss, kallelsen att befordra Guds tjänare såsom Guds tjänare och kallelsen att stödja och bära dem i deras verksamhet så att ej något blir försummat eller frukt går förlorad för Guds rike. Det skulle vara omöjligt att verka Herrens verk om ej Herren finge sitt folk med i självupppoffrande kärlek. Herren har behagat grunda sitt verk på sådan grund. Det är nåd av honom och skall tjäna till att föröka hans lov i tiden och i evigheten. Vi bedja därför Eder som med oss äro delaktiga av denna heliga kallelse, att bedja och verka så att allt som Herren nu begynt göra med oss vinner en riklig fullbordan. I fråga om de lekamliga behoven äro utsikterna mänskligt sett ej så synnerligen ljusa. Depression, hårda tider, trängsel och brist bliva mer och mer kännbara. Macedoniens församlingar befunno sig enligt 2 Kor. 8 i samma läge, och aposteln säger, att »fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje mitt under deras djupa fattigdom så flödat över att de med gott hjärta hava givit rikliga gåvor». Så är jag ock övertygad därom, att Herren skall giva oss samma nåd och samma glädje. Låt oss med eniga hjärtan i trons fullvisshet bedja därom.

E. Folke.

FRÅN

REDAKTION och EXPEDITION

Ny broschyr på S. M. K:s Förlag.

En ny broschyr har utkommit på S. M. K:s Förlag. Den heter »Wong Dans Hjälfemod» och är översatt från engelskan av W. M. B. Broschyren, som är synnerligen intressant och välskriven, lämpar sig väl för ungdom och kostar endast 35 öre.

I en anmälan i Svenska Morgonbladet heter det om denna broschyr bl. a.: »Den

anspråklösa och välskrivna novellen ger en lättre bild av kinesiska förhållanden och av missionens sätt att arbeta än en diger och docerande broschyr kunde göra.»

Utresande missionärer.

Ej mindre än fyra av S. M. K:s missionärer komma v. G. att i september anträda resan till Kina. De äro: Missionär *L. Hugo Linder* samt fröknarna *Thyra Lindgren*, *Birgit Brandin-Olsson* samt *Margaret Linder*. Båten beräknas avgå från Genua den 15 sept., och vi anbefalla dem alla åt missionsvännernas kärleksfulla hägkomst i tacksägelse och förbön.

Kinalänkens syförening

i Stockholm samlas v. G. torsdagen den 17 innevarande september kl. 7 e. m. hos fru *Ruth Stålhammar*, *Djursholm*. Välkomna!

Bönemötena i Betesdakyrkan

hållas på tisdagarna kl. 7 e. m. fr. o. m. tisdagen den 22 innevarande sept.

På Kinafärd.

Genua. — Röda havet.

Fredagen den 5 mars lämnade vi Europa. Musikkapellet ombord spelade en marsch, när vi gled ut ur hamnen. En tät dimma låg utbredd över bukten. Inom 20 minuter sågo vi blott himmel och hav. Följande dag vid middagstiden passerade vi utanför Rom, en gång världens centrum, målet för aposteln Paulus' längtan. Några timmar senare befunno vi oss mitt för Neapel men sågo intet land. Nästa morgon kunde tidiga morgonvandrar vid 4-tiden från däck se den vulkaniska ön Stromboli i färd med att kasta ut kaskader av flammande eldslågor. En praktfull syn. Vid middagstiden ängade vi fram genom Messina sundet och kunde i fjärran skönja det snöhöljda Etna. Kursen blev nu sydostlig. För sista gången skymtade vi en flik av Europa. Vi befunno

oss i trakter, där en gång Paulus drev redlost omkring som fånge på väg till Rom.

Om de två första dagarna varit lugna och stärkande, följde nu i stället fyra oroliga dagar — nätter. Nästan alla passagerarna blevo illamående och höllo sig borta från måltiderna.

Vi började så småningom lära känna dessa våra medresande. Inalles funno vi 19 protestantiska missionärer. En ung dansk reste till Indien för första gången. Sju norskor samt två tyskar för Baselmmissionen skulle till Kina. Tre unga brudar voro på resa till Sumatra, den holländska ön. Tre manliga missionärer väntade på dem. Reglerna där föreskriva att man måste betala ett belopp av flera hundra kronor för att få tillträde till ön, så vitt man ej är gift med någon där. Och när de nu ändå skulle gifta sig därute, så hade de beslutat att ställa till bröllop, så snart de kommit i land. Vi blevo med tiden allt mer intresserade av, hur de tre brudgummerna skulle se ut, eftersom vi lärde känna brudarna ganska väl.

Ombord reste även 10 katolska missionärer på väg till Filippinerna. De fördrevo en stor del av dagen genom att spela kort och dricka. Två franciskanermunkar, som reste i första klass, kommo gärna över till sina kollegor i vår avdelning i detta ärende. Att just franciskanermunkar resa första klass är märkligt, eftersom deras store föregångare, munken Franciskus av Assisi, förordade stor enkelhet i seder och levnadssätt. Hans efterföljare voro gemenligen kända under namnet »fattigmunkar». Men tiderna förändras. 700 år ha förflutit sedan »den helige» Franciskus levde. Hans strävan gick ut på apostolisk predikan och apostolisk fattigdom. Själv bar han en enkel grå kappa med ett rep om livet. Franciskus ivrade starkt för missionsverksamhet. Hans orden verkar nu i Kina och f. ö. i hela Ostasien samt i Amerika och Afrika. Mycket kunde vi ha att lära av »den helige Franciskus» men föga av hans rökande, spelande och drickande efterföljare, som resa ombord på Fulda Anno Domini 1931.

Vår pojke Sten fick ofta en klapp av de katolske. Han lekte ibland med dem, när de kastade sandpåsar mot ett bestämt mål — ett omtyckt tidsfördriv ombord. Ej sällan råkade han med sina påsar daska till någon av prelaterna, som då skrattade av hjärtans lust.

Ångaren befinner sig utanför Palestina. Många minnen från den heliga historien dyka upp för ens sinne i dessa passions-tider. Där levde han, vår högtlovade Fräl-sare. Där dog han den smärtsamma kors-sets död såsom en missdådare för dina och mina synder. Gud vare evigt tack därför! Nu är han uppstånden. Han le-ver! Han beder ständigt för oss. Ack, att vi alltid kunde minnas detta och hämta kraft därav.

Egypten börjar visa sig över horizon-ten. Snart befinna vi oss mitt i Orienten. Gatorna visa en livlig anblick. Negrer i mängd. Våra barn undra, varför »farbrö-derna i Afrika» äro så »smutsiga». Hoj-tande, skrikande varuförsäljare och åsne-drivare, smuts och orenlighet. En köp-man rycker en i armen för att få en med in i sin affär. Väl där finna de på de mest övertygande sätt att utbjuda sina va-ror. Inne i en sådan pappershandel såg jag plötsligt, hur en ung man brådslande ställde in en låda med putsmedel för skor. Han var tydligen skoborstare. I nästa ögonblick var mannen borta. Expediten i affären sköt undan lådan bakom ett för-hänge och fortsatte med mig, som om ingenting hänt. Jag misstänkte emellertid, att ej allt stod väl till och tittade ut på gatan. Mycket riktigt. Tre poliser voro på språng efter skoputsaren, som just försvann bak ett hus. En stor skara ung-domar sprang efter och skrattade åt po-lisen, som ej lyckades få fatt på missdå-daren.

Gärna skulle jag ha velat göra en av-stickare till pyramiderna vid Kairo, dessa underverk från längesedan gångna tider. — I ökengränsen lever hela stammar på att bedraga turister genom att sälja s. k. gravfynd. Mycket är nog äkta men rövart gods. Det omtalas, att en by stulit ett 30-

tal mumier av faraoner från kungagra-varna och gömt dem i ett underjordiskt valv. Bland dessa fann man den farao, som förde israeliterna ut ur Egypten. — Somliga stjåla stenar med inskrifter från gravarna, hugga sönder dem i mindre bi-tar och sälja dem. Sådant har vid flera tillfällen förorsakat forskare mycken mö-da, innan de lyckats finna reda på de stycken, som passa till de bitar, de kom-mit över.

Även européer ha sina tricks i dessa farvatten. På Nilen lär det enligt tillför-litlig källa finnas uppstoppade krokodiler vid stränderna för att fägna turisterna. I handböcker från en stor världsbekant tu-ristbyrå läser man beskrivningar på, vid vilka platser den resande kan vänta att finna krokodiler på stranden(!).

Genom Suez-kanalen går man på någ-
ra timmar. Österut syns så Sinai-halvön. Åter gå tankarna till Israels folk, som i 40 år drog omkring i denna öken, som från Röda havet ser ut att vara tröstlöst torr och ogästvänlig. »Ej underligt att Israels barn knorrade», sade någon av reskamraterna. Mätte vi alltid minnas, att vi alla Guds barn här nere äro på öken-vandring. Vi skulle bo i tält — andligt talat. Då längtade vi kanske mera efter det som är där ovan. Det jordiska bleve så smått. Himmels angelägenheter komme mera i centrum av vår varelse.

Morris Bergling.

En hemförlovad medhjälpare.

»En sorglig nyhet», så skrev missionär Johannes Aspberg till mig i brev, daterat den 18 och 19 juni. Ja det var i sanning en sorglig nyhet. Vår diakon i Juicheng, som även tjänade som evangelist, har fått sluta sin jordevandring och gå hem till det rätta hemmet — hemmet därovan.

Üen Üin-cheng insjuknade i feber, an-tagligen tyfus, i början av juni och fick sluta den 15 i samma månad. Med Üen har en av våra goda och trogna arbetare inom S. M. K. lämnat oss.

Jag minnes så väl, när han för 17 år sedan på ett av våra missionsmöten i Juicheng stod upp och begärde förbön och lämnade sig åt Herren. Han var redan då i vår tjänst såsom tjänare. Han växte i nåden, och så blev han efter några år antagen som evangelist, senare av församlingen vald till diakon. Förutom det evangeliska arbetet var han den som fick se till och ha överinseende över allt byggnadsarbete och reparationer ej allenast på huvudstationen utan på utstationerna och i Shui-iu där vi har vår tillflykt under sommarens svåraste hetta.

Huru glad och tacksam var jag ej att ha Uen att sända hit och dit för att hjälpa och se till både det ena och det andra. Alltid var han villig och trogen.

Han var, om ej bland de bästa, så dock en god predikant. Han hörde till dem som läste sin Bibel så att han var hemma i den, och sådana bli i de flesta fall goda predikanter, om Herrens Ande får leda dem.

Innan vi lämnade Kina tog Gud hem hans hustru, lämnande honom ensam med 7 barn, av vilka flera äro minderåriga. De två tvillinggossarna fick då börja i skolan, fast de ej voro fyllda 7 år. Vi måste komma dem till hjälp, och då togs de in i skolan, där vi underhöll dem till största delen. Nu stå de där ensamma utan både far och mor. Det är som broder Asperg säger: »Hur det nu skall bli med barnen blir väl ett problem.» En tröst för oss att veta Herren vara de faderlösas hjälpare på ett särskilt sätt. Må vi, kära missionsvänner, ej glömma dem i våra böner inför Herren.

Jag känner i sanning sorgen djup efter vår käre diakon Uen, men vet att han däruppe skall få mottaga den trogne tjänarens lön. Han har nu fått vila och oavbruten ro.

»De går över floden en och en, en och en», sjunger sångaren. Snart kommer Jesus och hämtar hela sin väntande skara. Vi mötas då och skiljas aldrig mer. »Vilket möte av de trogna det skall bli!»

Oscar Carlén.

Mariestad den 13 juli 1931.

Kapellbygget i Ishih.

Ja, nu är det då färdigt, det nya kapellet, invigt och taget i bruk. Där det nu står är det för oss ett stort vårdtecken på Guds trofasthet och nådefulla omsorg i stort och smått. Jag skall plocka fram litet av byggets historia såsom belägg för detta.

Vi hade redan i fjol vår beslutat att på hösten börja bygga, åtminstone lägga grunden. Flera gånger hade jag talat med Verner Wester därom och tingat på honom att komma och förestå bygget, han hade också gjort ritningen till kapellet. Men på sommaren behagade det Herren att taga hem Verner till sig och därmed även omintetgöra allt hopp för oss om hjälp i det stora företaget. Ingen annan missionär fanns att tillgå, av våra infödda ledare var det icke en, som förstod huru ett hus skulle byggas, och själv är jag ett barn i sådana praktiska ting. Det såg i sanning mörkt ut. Vi hade dock redan erfarit Guds trofasta hjälp vid inköp av virke, vilket skedde under särdeles svåra förhållanden: i snö och köld hade våra infödda bröder vandrat i bygden för att finna lämpligt virke — ty det hus, som fört inköpts, förslog icke alls — och de lyckades uppbära, och det till rimligt pris, vad som behövdes. Så buro vi fram även byggbekymren till vår trofaste Gud, och fingo hjälp även med dem.

Det första bekymret gällde *byggmästare*, och det avhjälptes så att, i brist på möjlighet att »sätta in det i tidningen», menige man blevo våra annonsörer. Bröderna nämnde till alla som råkades om det tillämnade bygget, och en mängd murare och timmermän infunno sig och erbjödo sin tjänst. Snart hade vi funnit en äldre man, som hade goda vitord både såsom yrkesman och som människa, ty även detta senare var viktigt; det fanns lämpliga yrkesmän men med dålig moral, och dem måste bröderna avvisa. Med denne man gjordes nu upp om allt mureri- och

snickeriarbetet på kapellet, alla arbetare skulle sortera under honom, dagspenning bestämdes och de skulle vara villiga att vila på söndagen och då endast erhålla maten.

Så började arbetet den 13 okt. Först hölls en enkel gudstjänst, ledd av evangelisten Hai, som läste Neh. 4 och talade om att bygga Guds hus i en farlig tid och nedkallade Guds välsignelse även arbetet. Därpå sattes hackorna och spadarna i jorden. Grunden grävdes 6 fot djup, därövanpå murades en två fot hög stenfot innan själva väggen började. I denna flac-

jag förstod snart deras ändamål. Efter tre dagars arbete av 40 man(!) voro ställningarna färdiga på alla fyra sidorna och inuti huset likaså. Nu började resningen av virket; alla dessa stockar skulle hissas upp och manövreras till sina platser, det var härför som ställningarna främst behövdes. Under de tre dagar denna del av arbetet tog, var det svårt att slita sig från byggnadsplatsen, så spännande var det hela. De stora stockarna hissades upp i taljor, de 4 pelarna ställdes på sina socklar och bjälkarna lades ovanpå dem. Ej under att ställningarna svajade vid denna

Då Ishih kapell invigdes.

Foto: Maria Nylin.

ka trakt finnes ingen sten, utan grunden, såväl som allt i övrigt, murades av tegel. Själva hörnstenarna och pelarnas underlag utgöres av kalksten, tagen från ett kalkbrott 3 mil bort. Samma stenart är det även i infattningarna i framväggen på kapellet.

Den 9 nov. var grunden färdig och trävirket skulle resas. Först måste ställningar resas på alla fyra sidorna, vilket tillgick så, att grova sparrar grävdes ner i jorden och skarvades till uppåt flera längder, surrade med grova tåg. Allt detta virke hyrdes i stadens virkeshandel för en summa av 10 dollar; tågen kostade tillsammans omkr. 150 kr.! För min oerfarenhet tedde det sig meningslöst att sätta upp sådana väldiga murarställningar, men

påfrestning — pelarna äro 144 cm. i omkrets och bjälkarna ännu mycket grövre. Man drog en lättnadens suck, när allt var upprest utan att någon människa skadats. Arbetarna hade försiktigtvis hört sig för, om det bestods »taklagsöl», när virket var rest; man kunde ju inte vara säker på att en utlänning kände till sådana seder. Med glädje bjöds, både nu och sedermera, en sådan fest.

Så fortgick arbetet sedan dag för dag. Några särskilda märkesdagar har min hustru antecknat: »D. 18 nov. började murandet av vägarna» — »d. 19 sattes dörrarne in» — »d. 24 sattes fönsterna in», — »d. 26 nov., deviserna (på framsidan) sattes in» — »d. 27 dörrarna välvas» — »d. 1 dec. fönsterna välvas» — »d. 4 dec. in-

sättning av »Li pai tang» (skylten över dörren »Gudstjänstlokal») — »d. 6 dec. norra väggen färdig» — »13 västra gaveln färdig» — »d. 15 dec. östra gaveln färdig» — Tre dagar före jul avbröto vi arbetet, både för högtidens skull och ännu mer för köldens skull. Det hade flera dagar varit 7—9 grader kallt (Celsius), och det var svårt att få något arbete i gång förrän långt frampå förmiddagen. Nu voro väggarna uppmurade, takteglen pålagda provisoriskt, för att hålla vätan ute, skorstenarna murade och avklädningsrummen utanför kapellet för dopkandidater hade fått grunden lagd och virket rest. Intet olycksfall hade inträffat under hela tiden, det enda som hände och kunde blivit farligt, var att en man fick ett stycke av en tegelsten i huvudet, när han gick under en byggnadsställning. Han fick ett litet hål men blev snart bra.

I mars månad började vi igen, nu med delvis annan personal. Det första och viktigaste var taket och det tog 14 dagar att få på. Golvet tog även lång tid; därmed sammanhängande murande av dopgrav (framför predikstolen) med tillhörande vattenledning från närliggande brunn och avloppsrör till en täckt kloakbrunn utanför kapellet. Så vidtog målning av allt trävirket, detta tog över 150 arbetsdagar och slutligen återstod — utom avklädningsrummens fullbordande och markens nivellering även en ingång från gatan, med mot kapellet svarande värdig portal samt mur utefter kapellgården, vid gatan. Men d. 15 maj stod allt färdigt, även klockstapeln, vilken är värd sin egen skildring.

Jag hade grubblat över allt möjligt som kunde behövas i samband med kapellet men hade alldeles glömt att i tid beställa en klocka för sammanringning. När jag crinrade mig det, var det försent att få hit en sådan vare sig från Sverige eller Amerika. Emellertid hade Nils Styrelius en på väg från Amerika, den låg nu, jämte en mängd annat gods på en järnvägsstation i mellersta Kina, fastlåst, på grund av inbördeskriget. En väldig militärskatt hade pålagts detta gods, så att det bleve i många fall som att köpa sakerna på nytt

och den klockan skulle i så fall kosta flera hundra kronor. Men broder S. lo-vade mig få övertaga denna klocka utan att behöva betala inköpspriset, endast vad den kostade i frakt m. m. I vintras slutade så inbördeskriget, militärskatten på detta gods bortföll, klockan kom hit välbehållen och jag debiterades med en summa mindre än 50 kr., utgörande frakt och tull! Jag är varmt tacksam mot broder S., för den stora tjänst han sålunda gjort oss, men mest tackar jag Gud, som så leder och länkar alla omständigheter, så att de passa ihop till hans folks bästa. Men en klocka måste sättas upp, så att hon kunde ringa, och härför fordrades något slags klockstapel. Huru byggdes en sådan och huru sattes en klocka upp? Nu stod jag där med min oerfarenhet och min nästan totala frånvaro av iakttagelseförmåga i praktiska saker. Jag skrev till Henrik Tjäder, kunde han komma och giva oss lite anvisning? Nej, han hade inte tid. Men även i sådant bryderi hjälper bönen. Så tog jag itu med klockan, fick ihop den i sin ställning, skaffade felande skruvmuttrar, talade med kineserna om saken, varvid det befanns att de ganska väl förstodo huru en sådan ställning skulle sättas upp, med ett ord: allt lyckades väl. Men när Nils S. några dagar efter invigningen kom susande hit i sin bil och tittade upp i klockstapeln, fick han kvickt fatt i sin skruvnyckel, klättrade upp i stapeln och började skruva. Så kom han ner och sade: »Det var nätt det, några millimeter till, och det hade varit gjort, den som fått den kläppen i huvudet — —!» Den järnten, varpå kläppen hängde, hade glidit ut, så när som på några millimeter; Nils kom i rätta ögonblicket, för att avvärja en olycka. Återigen Nils tillhands med hjälp — återigen GUD, säger jag! »Gud är de därars förmyndare», hörde jag i min barndom. — »Han är *de armas hjälpare*», läser jag i min bibel.

Kineserna veta väl, att det vid ett sådant här arbete behövs en tillsyningsman, och de frågade, vem som här skulle bli det. Vårt val föll på vår gamle vän f. d. evangelisten Pei, även »Förvaltaren» kal-

lad. Han kom välvilligt till hjälp och höll troget ut till slutet, oaktat han väl kunde behövs i sitt hem, där det en tid var sjukligt och en hans sonson dog under farfaderns vistelse här. Pei gjorde detta arbete frivilligt, utan ersättning; han ville intet mottaga i lön, ehuru han med glädje mottog en burk indiskt te och en påse socker, han är nämligen mycket stor tevän.

Under hela tiden arbetet varade råde god hälsa bland alla dessa arbetare. De voro från olika trakter, även olika provinser, men ändå råde god sämja bland dem. Varje kväll hölls evangeliskt möte, särskilt för arbetarne. Det var evangelisten Hai som från början tagit sikte på detta tillfälle och troget höll ut i detsamma. Ordet verkade även synbart både på kvällsmötena och under de sedvanliga morgonbönerna. Många blevo djupt intresserade och flera stycken omvända; bland de senare var även kocken för bygget, som förut var intresserad men nu lämnade sig helt åt Herren. Det var verkligen en tid av mäktig andlig rörelse och jag är viss att vi ännu långt ifrån sett all dess frukt. En syster hemma i S. skriver i brev till oss: »Dagligen är jag med i förbön om att de som äro med och bygga må bli frälsta». Där ha vi välsignelsens nyckel!

De troende ha verksamt deltagit i arbetet som hantlangare och i andra sysslor. Vår vän Shang, vår närmaste granne, har varit med från första spadtaget tills toppteglet på portalen pålades. Ja, han har mer än de flesta varit med från början. När första virket köptes och stockarna kördes in på vår gård, lockades han ut för att se på. En bjälke var lång och svår att få in från den smala gatan. Shang tog i och hjälpte till, så att det gick. Detta var år 1926. Då var Shang hedning, hemfallen åt spellasten och synbart alldeles utan intresse för »evangeliesalen». Men den där stocken drog honom in, nej, det var något annat som gjorde det. Min hustru stod bredvid och såg på, hon längtade efter denna motsträviga själ och suckade: »Käre Herre, fräls Shang!» Samma vinter

började han komma till gudstjänsterna, blev frälst från spellusten och löst från övriga syndaband men alltsammans så småningom, så att han först 1929 blev döpt.

Lite var av de kristna ha hjälpt till antingen personligen eller med vagn och dragare eller ock genom ersättare för sig. Det har varit en glädje för alla.

Väderleken har spelat en viktig roll vid bygget. Arbetet har icke hindrats en enda dag. Någon som iakttagit förhållandet sade: »om det regnat, så har det varit på söndagarna eller om nätterna»; i alla händelser led arbetet ingen skada därav.

Lampor till kapellet hade jag försummat att beställa. Först sedan bygget börjat påmindes jag därom, skrev strax till en vän i Sverige och beställde. Denna beställning kom precis i tid för att Morris Bergling skulle kunna taga med lamporna på sin utresa; nu äro de här och kosta oss mindre än halva deras värde, tack vare säljarens missionssinne.

Men en sak hade jag icke glömt utan tvärtom kostat mycken tanke och även bön därpå, och det var *predikstolen*. Huru jag grubblade över det problemet! Många predikstolar hade jag sett men som vanligt intet särskilt *iakttagit* angående dem. Flera gånger hade jag tänkt be mina mer begåvade kamrater göra en ritning åt mig, men det blev heller inte av. Så blev det till en verklig böneböroda, en riktig nöd. Då gick ett litet ljus upp: en *pulpet* borde det åtminstone vara. Men vilka ornament skulle pulpeten ha? Längre grubblade både jag, snickaren och andra, som jag tog till hjälp, på den saken. En afton kom det bestämt för mig: inga ornament, endast ett skrivtecken eller flera. Strax därefter kom: »Kärlek» och i rask följd: »tro, hopp». Så fick snickaren göra en lagom hög pulpet och två sidopartier, tillsammans bildande predikstolens framsida. Sidopartierna, något lägre än pulpeten, ha skrivtecken för Tro och Hopp, och på pulpeten, i mitten, prunkar »Kärlek»; där ser man att »kärleken är störst», ty de andra två äro knappt mer än hälften så stora som »kärleken»! Så ville jag

ha ett par sådana fält också på sidorna, men här slutade min uppfinningsförmåga, jag visste inte alls vad jag skulle sätta in där. Snickaren erbjöd alla möjliga blommor och sirningar, blott för att tackas med nej. Men så kom det till mig, också då som en blix: ett skrivtecken på varje fält, *ett par* på var sida. Och nu stå de där dessa ord, som just utgöra summan av det budskap jag fått till själarna: »*Synd — Nåd*», »*Död — Liv*», ett par på vardera sidan, under det att framsidan förkunnar församlingens saliga rikedom och prydnad: *Tro, hopp, kärlek*. Tilläggas

Flickskolans syförening genom Lisa Gustafsson. Det underbara är, att den stora kostnaden av omkr. 5,000 dollar bra nära täckes av influtna medel. Detta var mer än jag vågade hoppas — åter ett bevis på »Guds goda hand över oss»!

Till stormötet och invigningen hade en allmän inbjudan till våra kamrater utsänts men endast tre kunde komma. Carl och Ethel Blom samt Maria Nylin. Carl Blom ledde invigningsgudstjänsten.

Vid mötet döptes 41 personer; detta är mitt 41:a år som missionär — »ett märkligt sammanträffande»!

Från invigningshögtiden i Ishih kapell den 16 maj 1931.

Foto: Maria Nylin.

bör att för sådant snideri valnöt lämpar sig allra bäst, men vi hade intet sådant. Just i lagom tid och utan något vårt åtgörande, fingo vi ett par valnötsp plankor, lämpliga för ändamålet.

Medlen till detta stora verk ha kommit in under många år. Grundplåten från Sverige gavs av fru E. W—n, maka till min vän och beskyddare, han som i yttre avseende gav mig första stöten till missionsuppgiften. I Kina var det pastor Ching, »*Silversmeden*», som tog initiativet, i det han kom hit och predikade för våra troende om plikten att börja samla medel till kapell. Det är omkring en tiondedel av hela summan inkomster som insamlats av de troende kineserna. Vår lilla syförening har samlat till bankar, därtill bidrog även

Ett nybyggt, prydligt kapell skapar lätt egenkärlek, andlig mättnad och andefattig gudstjänst. En syster i Sverige vill hjälpa oss häremot. Hon skriver: »Vi hade en bönestund, då vi särskilt nedbådo välsignelse över ordets förkunnelse i kapellet, ja, att många själar bli frälsta inom dess väggar.» Till alla som så vilja hjälpa till och till alla som hittills hjälpt på det ena eller andra sättet. Ett varmt, av hjärtat gående tack!

Eder ringe medarbetare

Axel Hahne.

Kapellinvigning i Ishih.

Efter många års väntan, bön och arbete, ha våra syskon i Ishih fått ett nytt kapell, och några av oss från Yuncheng

tingo dela deras glädje vid invigningen av detsamma den 16 maj.

Då vi kvällen förut kommo in på den gamla välkända gatan mötte något nytt, murarna lyste så vita och en präktig port visade var det nya området låg. Nästa morgon besågs det rymliga, fristående kapellet, som med tvenne smårum nu stod färdigt att mottaga dem, som samlats till högtiden. Och kyrkklockan i sin stapel skulle snart kalla skarorna till detta Guds hus.

Än en gång hölls gudstjänst i det gamla kapellet, då missionär Hahne läste tack-sägelsepsalmen 118 samt talade om vårt byggande med olika material, enl. 1 Kor. 3:10—15. Så inbjödos de församlade, som fyllde både kapellet och hela gården, att kl. 11 samlas där igen för att tåga till det nya kapellet på en närgränsande gård.

Den nya klockan ringde in högtiden, orgeln intonerade »Guds lov», portarna öppnades och snart fylldes kapellet till sista plats. Det var mäktigt gripande att höra invigningssången sjungas av klara barnaröster, blandade med de äldres. Gudstjänsten inleddes av pastor Kao, som ledde i bön och läste Ps. 84. Sedan hölls invigningstalet av missionär Blom, utgående från 1 Pet. 2:4—10, »Kommen till honom, den levande stenen», etc., varjämte flera sånger sjöngos.

Glädjen över den Guds gåva detta kapell är för våra vänner i Ishih delas av alla dem, som haft förmånen bidra där till, vare sig i Sverige eller Kina.

Lösenordet ur Dagens Lösen för dagen lydde: »Och Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott.» 1 Mos. 1:31.

Maria Nylin.

Liksom morgonens stjärnor.

Många pärlor, som en gång skola lysa i den store Mästarens krona, ligga nu gömda i smuts och dy djupt nere i mörkret. Det är inte Mästarens vilja, att de skola ligga där. Han har ämnat dem för något högre. Det var därför han lämnade sin härlighets tron och steg ned i de

djupa schakten för att lösgöra dessa förlorade pärlor och lyfta dem upp i solljuset, där solens strålar kunna bryta sig igenom dem, så att de kunna bli hans härlighet till pris. —

Hans tjänare fortsätta ännu i dag att på sin Mästares befallning söka dessa förlorade pärlor. Den väg, de ha att gå, är ofta svår, och pärlorna äro så svåra att upptäcka på grund av all smuts och dy, som lagrat sig omkring dem, och de tycks ha blivit så ett med detta, att det är svårt att skilja dem därifrån. Men så träffas de av en strimma från Herrens Nådessol, och det blixtrar till. — »Kvävd utav frestelsen, gömd under askan glimmar måhända en gnista från Gud.» — Ja, kvävd av hededomens tjocka mörker och syndens fäskor ligger en suckande, kvidande människosjäl, som utgått från Gud. Ack, att du kunde höra de skärande suckarna från djupen! De tala mer än ord. — Det är så mörkt därnere i djupen. De veta inte själva, vad det är som orsakar dem denna djupa smärta. — »Kanske är det ett föregående livs synder?» — Och vad skall komma, då detta livet är slut? — En skärande suck tränger sig fram ur mörkret: en suck från Kinas kvinnovärld.

Det är en skara kvinnor samlad i Jui-chengs kapell för att lyssna till evangelium. Många ha kommit för första gången. Deras ansiktsuttryck vittna också om mörker och nöd och djupaste okunnighet. Men här och där lyser ett strålande ansikte en till mötes. »Frid», nicka de glatt till andra med samma ljusa ansiktsuttryck. »Frid», svara de. Se den lilla gumman där på främsta bänken hur hon strålar med hela ansiktet! Så börjar hon litet smått sjunga på den kinesiska översättningen av »Tryggare kan ingen vara»: »Guds barn ha verkligen den sanna lyckan». — Ja, hon har verkligen fått den sanna lyckan, säger någon. Och så sjunga vi allesammans den sången, under det att den lilla gumman lyser av fröjd: en pärla genom vilken strålarna från Nådens sol brytas i rika färger. Hon har inte alltid ägt denna lycka. Hon har blivit hämtad upp från mörkret därnere.

Där är det en annan, som träder fram och vittnar för sina systrar om Guds underbara frälsande nåd. Även den som synes mest bunden i satans band vågar hon intala mod. Hon har själv varit en slav under synden och sänkt i djupaste mörker, men också till hennes hjärta nådde en strimma från Nådens sol. Nu är hon fri och jublande glad. »Det är Guds stora nåd», är ett ord, som ofta går över hennes läppar. —

En kvinna står upp och säger, att hon vill bli frälst. »Är det möjligt, att en sådan som hon kan bli frälst?» undrar någon. — »Ja, om hon vill, så kan hon», kan den intyga, som själv blivit löst ur samma band, vari denna själ nu är bunden.

Jag har sett många pärlor för Mästarens krona bland Kinas kvinnor under den korta tid det har förunnats mig att vara härute, och med Guds nåd vill jag hjälpa till att söka efter flera, som nu ligga gömda i mörker och natt därnere i djupen. — Men de komma ej ut ur mörkret utan bön och kamp. Hjälp oss i den kampen. — Tillsammans skola vi då jubla, den dag då Mästaren kommer för att hämta sina dyrköpta pärlor.

»Liksom morgonens stjärnor
de då skola lysa
i hans krona för evigt
och sjunga hans namn.»

Ingrid Aspberg.

Från Tungchow, She.

Den 8 maj 1931.

Här ha vi nu haft bröllop i dag. Läraren Wens bror var brudgum och Lu Hsueh-Lan, fröken A. Janzons skyddsling från Honanfu, bruden. I förra veckan kom hon hit från Yuncheng för att fira sitt bröllop och få sitt hem här. Man tycker på sätt och vis synd om bruden; så långt från sin hembygd, och nu här på sin högtidsdag, utan några av »sina egna», bekanta, eller vänner från Honan. Hon måste känna det svårt, men hon är modig och visar intet av vad hon möjligen känner. Gott är ju dock att hon själv är en

kristen, och att i det hem dit hon nu kommer, *alla* äro troende. Tänk, hur stort!

De vigdes här i kapellet på f. m. Vackert dekorerat var det och så stilla och trevligt på allt sätt under vigselakten, som förrättades av Nils. En brudkammare har f. t. ställts i ordning här för dem. Allt i den är i rött, Kinesernas favoritfärg, och så blommigt och fint, men det mesta är *lånat* för tillfället. Man tycker det är tråkigt att de ej ska få behålla dessa vackra saker, som ett minne. Men lyckan sitter ju ej i vackra saker. Må Herren få göra dem lyckliga och välsigna dem! De äro ju båda så snälla och älska Herren Jesus, så man har ju rätt, att hoppas det bästa för dem. Av jordiska ägodelar ha de ej just mycket. I dessa tider är det nog trångt för de flesta av den allmänna befolkningen, och till dem höra de ju.

Så ha vi nu haft bröllopsmiddag, mycket enkel, som det höves i dessa nödtider. Vid bordet där bruden och kvinnorna åto, var det *bara* troende, alla vänner och bekanta till brudgummens familj, och jag tror det var det samma vid männens bord. Det är något ovanligt här i Kina, men därför att bröllopet ej var i hemmet, utan här, så kunde det vara så, att inga hedningar voro med, delvis emedan de ej ha några släktingar, som ej äro kristna. Vi hade det så gemytligt och gott tillsammans, och vi talade om Guds nåd och godhet mot sina barn, och om den dag, då vi en gång skola sitta till bords i Guds rike vid den stora bröllopsmåltiden.

I dag är det också samlingsdagen för vårt stormöte, och många ha kommit från landet redan nu på f. m., men de flesta komma väl i e. m., ty i kväll är det välkomst- och inledningsmöte.

Senare: Mycket folk har kommit, och däribland flera för första gången. Fullt hus i kväll, men vi hade ett så gott möte, då sådan stillhet rådde. Att skaffa sovplatser för alla dessa och täcken, är också ett problem. Vi bredde ut halm på ett golv, och så mattor ovanpå det, och där sovo flera av kvinnorna. Täcken fingo hyras i staden. Ja, så går det till i Kina.

Den 9:de. »Lova Herren min själ och förgät ej vad gott han har gjort dig!» »Och Herren förökade församlingen, med dem som blevo frälsta.» Ja, lovad vare Herren för denna dag och för alla dem, som i dag har förenats med församlingen! Dagen började tidigt: Enskild bön i olika rum kl. 5.30, gemensam morgonbön kl. 7. Frukost kl. 8. 9.30 rådplägnung angående vilka av de 30 dopkandidaterna, som skulle kunna antagas. Under tiden predikade tältpredikanten Feng över Matt. 16:24—28 för de övriga mötesbesökarna. Han påpekade särskilt, att den som ville vara en sann Jesu lärjunge, får lida förföljelse och hån för hans namns skull, men han talade också om vad Jesus säger i Matt. 5, att för dem som lida för Jesu namn skull, är lönen stor i himmelen. De troende voro djupt gripna och talade sedan om vad de hört. Sedan, kl. 11.30, avlade de antagna dopkandidaterna doplöfte, och omedelbart förrättades dop av äldste Wang. Elva män och tretton kvinnor döptes, däribland tre skolflickor i 16—18-årsåldern. Glada och lyckliga voro alla att bli döpta, men det menas ej så litet, att så där offentligt avlägga detta vittnesbörd inför både kristna och hedningar, vilka senare ofta göra sig lustiga över dem, då de komma upp ur dopgraven. I dag var det då inte så många utomstående män, men ej så få kvinnor. De voro dock ovanligt stilla och allvarliga.

I e. m. kl. tre, talade diakon Ma från Pucheng så allvarligt och gripande om Jesu Kristi kärlek. Man kände att han själv var djupt rörd av detta stora ämne. Han har de senaste månaderna fått erfara smärtan av bröders misstro och avoghet, därför har nog Herrens Jesu kärlek blivit dyrbarare för honom.

I kväll ha vi haft de nydöptas vittnesbördsmöte, under diakon Changs ledning. Han gjorde det utmärkt, och det var ett livligt och glatt möte omväxlande med sång och vittnesbörd. Hur man gladdes att höra dessa nu döpta tala om hur Gud funnit dem. Jag önskar att jag kunde återge deras tal, särskilt de ungas! En fem, sex unge män döptes, och tre unga

kvinnor. Bland de yngre männen var det ett par stycken, som hört evangelium för en 8—10 år sedan, men då stått emot och varit avogt stämnda. Nu hade de blivit vunna genom tältverksamheten. Ja, de flesta av dem som döptes ha vunnits på det sättet. Det är mycket roligt med tältverksamheten. Den ger sådan frukt. Också ha de läskurser i förening med vällingkök, som har kunnat erhållas på olika platser dessa senare år, varit fruktbärande. Så har då hungersnöden fått driva många till Gud.

Söndag, den 10 maj. I dag på f. m. predikade först läraren Wen, och Gud hjälpte honom underbart. Hans ämne var: den förlorade sonen. Han predikade med sådan kraft. En riktig väckelsepredikan var det. Flera skolungdomar från statens skolor voro med och några soldater. Må Gud få använda vad som sades till hjälp och väckelse för några av dem! »Stora» mötet leddes av diakon Ma från Pucheng, och sedan var det åter ett möte kl. 3 e. m., då läraren Li här talade.

Nattvardsmöte var anordnat kl. 7.30 på kvällen, då de nydöpta välkomnades till församlingsgemenskap och för första gången deltog i Herrens nattvard. Mötet var så stilla och ljuvligt.

Måndag. Nu ha de flesta gått hem i dag. Alla voro med på avslutningsmötet i morse kl. 6.30, men sen bar det iväg hem. Vi ha dock ännu en 20 stycken kvinnor och barn kvar, som skola få stanna en vecka till och läsa. De ha redan varit här över en månad, men som vi ha hungersnödsmedel, att hjälpa dem med, och de alla äro så fattiga att de just intet ha att äta i sina hem, få de stanna en vecka till, och sen är det bara några dagar till veteskörden. Dessutom är det ju eleverna i goss- och flickskolorna, som ännu äro här, men om fjorton dagar sluta skolorna.

Så tacka vi nu Herren för också detta stormöte, som vi fått fira i lugn och fred, trots oroande rykten tidigare, vilket gjorde att vi undrade hur det skulle bli. Om några dagar hoppas vi få återvända till

Pucheng igen på ett par dagar, för att ordna för sommaren där.

Nu de hjärtligaste hälsningar till alla vänner och tack för edra förböner.

Eder i Herrens tjänst förenade

Olga Styrelius.

Shui-fu d. 18 juni 1931.

Kära Kinalänkar!

Då vi i början av denna månad voro samlade till konferens i Yuncheng, fick jag det kära uppdraget, att å konferensens vägnar sända Er kinalänkar därhemma i Sverige en hälsning. — Det är med stor glädje och tacksamhet till Gud, som vi härute tänka på den unga förebedjande skara, som vi äga därhemma i våra kinalänkar. — Tack för Er kärlek och Edra förböner! — Vi äro ju också ganska många »länkar» härute, och fast land och hav skilja oss från Er därhemma, känna vi oss ändå på ett innerligt sätt sammanlänkade med Er. Med stor glädje och tacksamhet till Gud minnas vi de bibel- och ungdomsveckor vi fått vara med om. — Hur väl vi minnas sångerna, som ofta

grepo oss med sådan makt — jag tänker på »Emedan blodet räcker till» och andra — och bibelsamtalen och bönestunderna nere vid sjöstranden eller i någon skogs-dunge. — Ja, det ena minnet efter det andra stiger upp med friska fläkter från Nordanland. — Vad vi gärna önskade att på snabba vingar få förflytta oss till Steninge och Åhus i sommar och sedan lika hastigt få återvända hit ut till arbetet bland våra kära kineser — för stanna därhemma det kunde vi icke, då Gud givit oss denna höga, härliga kallelse att vara Hans budbärare härute i hednaland. — Innerligt önska och bedja vi, att skaran av kinalänkar härute ska bli allt större och större på så sätt, att Gud får kalla ut många av Er länkar därhemma att komma och hjälpa oss i arbetet här. — Dörrarna äro nu öppna för evangelium överallt på vårt fält, men vi äro så få att gå in genom de öppna dörrarna. — Var äro kinalänkarna, som Gud kallar hit ut?

»Vem går åstad, vem vill gå med?
Vem träder i skördemännens glada led?
Vem samlar in för himlens höjd?
Vem undfår lönen en gång med fröjd?»

Med varm fridshälsning från oss alla härute

Å konferensens vägnar:

Ingrid Aspberg.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under aug. 1931.

Allmänna misslonsmedel.			
1075. »En Jesu vän»	50:—	1100. »Två systrar i Vetlanda»	400:—
1076. G. D., Sala	50:—	1101. S. o. H. N.	100:—
1077. »Onämnd»	10:—	1102. G. N.	20:—
1078. H. P., Vetlanda, till »Fars och Mors minne»	50:—	1103. Borås-Sjömarkens Kinakrets	165:—
1079. A. M., Malmö	25:—	1104. K. S., Växjö	10:—
1080. Habelsbolets mig	50:—	1105. O. Ö., Norrköping	25:—
1081. »Tack gode Gud för friskbetyget»	5:—	1106. E. A., d:o	50:—
1082. C. A. W., Sthlm, i st. för blommor på fru Ida Stolpes bår	25:—	1107. S. G., Nässjö	70:—
1083. L. P., d:o, för d:o	5:—	1108. A. L., Kläckeberga	10:—
1084. B., Sundbyberg, d:o	5:—	1109. J. N. gm d:o	20:—
1085. F. G., Sthlm, d:o	5:—	1110. E. F., Alingsås	8:—
1086. P. A., Stocksund, d:o	5:—	1111. J. B., Sthlm	100:—
1087. Familjen S., Sthlm, d:o	3:—	1112. J. S., Skellefteå	10:—
1088. A., o. H., d:o, för d:o	5:—	1113. A. B. »tack»	15:—
1089. C. J., d:o	10:—	1114. J. v. M., Sthlm, »tackoffer»	50:—
1090. Flera vänner från skilda platser till d:o	136: 50	1115. V. o. C. E—n	200:—
1091. A. W., Sthlm, d:o	25:—	1116. M. H., Kila, gm d:o	5:—
1092. F. L., Bålsta, d:o	5:—	1117. A. B., Källunge	10:—
1093. Duvbo Ungd.-krets, till d:o	11: 50	1118. H. o. I. J., Gbg	40:—
1094. K. G., Lugatorp	20:—	1119. »Herrens del» den 10 aug.	150:—
1095. »Ps. 86: 11, 12»	10:—	1120. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll	100:—
1099. A. E. P., Gbg	100:—	1121. »Annie»	10:—
		1122. »Barberaren på Fridhem», gm J. E. R.	2:—
		1123. Syfören i Månsta, Älvdalen	50:—
		1124. G. K., Björköby	25:—

1125.	»En blomma vid fru Aurora Rudbäcks, Oslättfors, bår	5:—	1133.	O. S., Misterhult, till Maria Pettersson att anv. efter gottf.	10:—
1126.	C. o. E. Bloms underh. från Vetlanda Kr. Ungdomsförening 150:—, Ekerda 25:—, Hjältaryd 50:—, Österkorsberga 100:—, Lemnhult 25:—, Skede 40:—, Holsby 125:—, Slättåkra 40:—, M. Lindéns underh. Naglarp 25:—, Österkorsberga 50:—, Holsby 50:—, J. Hultquists underh. Naglarp 25:—, S. M. K., fr. Vetlanda Kr. Ungd.fören. sparb.medel 245:29, Bäckседа d:o 30:—, Bäckседа 50:—, Fifflekull 75:—, Österkorsberga 50:—, D:o spar.medel 15:—, Nye 250:—, Ö. H. K. U—d 200:41	1,620:70	1141.	K. L., Östersund, till dem som blivit hemsökta av översvämningarna	20:—
1127.	»Rut, tionde»	50:—	1147.	Onämnd, tack till Herren för bönhörelse, till Maria Petterssons barnh.	5:—
1128.	D. U. F., Önnestad, skördefestmedel	150:—	1159.	S. B., Malmö, till de hungr. i Kina	50:—
1131.	»Tionde å arbete», gm H. I., Älgåräs	7:—	1160.	R. F., till d:o gm d:o	10:—
1134.	»X»	25:—	1163.	A. o. C. R., till Maria Petterssons bibelkv. underh.	100:—
1135.	Ch. o. L. T.	100:—	1164.	D:o till en skolgosses underh.	100:—
1136.	En blomma vid dir. P. Harlings. bår, Sthlm	10:—			Kr. 373:—
1137.	M. R., Prästnäs	40:—			5,286:53
1138.	Onämnd. Sjötorp, gm C. W. C.	25:—			50:—
1139.	A. B., Hjöggböle	10:—			373:—
1140.	N. P. P., Klippan	5:50			
1142.	C. B.	2:—			
1143.	G. C., Sävsjö	10:—			
1144.	R. R., Borås	3:25			
1145.	E. S., Rödjenäs	10:—			
1146.	A. H—nd, gm d:o	10:—			
1148.	1/3 av koll. i Rådmansö kyrka	25:—			
1149.	Koll. i Skyttatorp	10:02			
1150.	D:o i Hönsa	13:50			
1151.	D:o i Wersås	18:72			
1152.	D:o i Hudene	17:45			
1153.	D:o i Herrljunga	63:25			
1154.	D:o i Visby missionskyrka	34:64			
1155.	D:o i Sanda kyrka	34:50			
1156.	Gm M., Visby	35:—			
1157.	H. J. Katrineholm	50:—			
1158.	Sjulsnäs norra syfören.	25:—			
1161.	Kinesernas vänner, Värnamo	300:—			
1162.	K. E., G:la Uppsala	20:—			
1165.	A. o. C. R.	100:—			
1166.	Rom. 8:37» till C. Bloms underh.	100:—			
1167.	»Joh. 14:21» till R. Andersons d:o	100:—			
		5,286:53			

S. M. K:s Pensionsfond.

1168. »2 Mos. 35:5» Kr. 50:—

Särskilda ändamål.

1096.	»Ps. 86:11, 12» till Maria Pettersson, att anv. enl. överensk.	20:—
1097.	E. o. C. B., E., i st. för blommor på Ida Stolpes bår till barnh. i Sinan	8:—
1098.	D. K., Kåge, till Hanna Wang, att anv. efter gottf.	5:—
1129.	Forsheims mäg. för Yuin-tongs underhåll	30:—
1130.	S. S., till Maria Petterssons barnh. gm H. I., Älgåräs	5:—
1132.	S. B., Vanås, till Hanna Wang, för tavlorna, som målats i kapellet i Pucheng	10:—

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.

Telefon: 44 59. 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

INNEHÅLL:

Ill. — Jesus vår försoning. — Nåd för nåd. — Från Red. och Exp. — På Kinafärd. — En hemförlövd medhjälpare. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Redovisning.